

د بناپیری ورغوی

د شعرونو لړلیک مجموعه

پیر محمد کاروان

Aghalibrary.com

د کتاب پيژندنه:

د کتاب نوم	د بناپېری ورغوی،
وینناوال	پیر محمد کاروان
خپرندوی	دانش خپرندویه ټولنه
د خپرېدو نېټه	تله ۱۳۹۷ هجري لمريز کال
د چاپ شمير	۱۰۰۰ ټوکـه
د پشټۍ انځور	استاد محمد حسن پاوند
د عنوان ليک	استاد قمرالدين چشتي
کمپوز او ډيزاين	محمد ابراهيم اميري

يادونه

ه ډير گران ورور محمد ابراهيم اميري نه يوه دنيا مننه چې د بناپېری ورغوي ته يې کتابي بڼه ورکړه.

Aghalibrary.com

د انټير نيټ په مخ اوډ نکی : سمسور مبيبي

بناپیری زما همزولې

نه پوهیږم چې خومره شاعر یم او خومره نه. زه چې اوس د خپل تیر ژوند په خاص ډول د ماشومتوب شپې را یادوم، نو خپل ځان له اوس نه زیات په ماشومتوب کې راته ښه شاعر و بریښي. همدا اوس هم د اوسنیو شپېو، تراژیدو، خوبنیو او ښکلاوو د ښې انځورونې لپاره د خپل تیر ژوند په تیره بیا د ماشومتوب رنگینې شپې په پور را اخلم او د خپل شعر د کورگي سندریز دیوالونه ترې جوړوم. په ماشومتوب کې چې د تورو او کلماتو خاپیری مې په حکم کې نه وې، نو د ماشوم شاعرانه کیفیت خو مې په حکم کې و. د ښا پیریانو کیسې مې دومره ریښتیا گنلې چې د شپې به مې په خوبونو لیدې. په خپل ماشوم ذهن او خیال کې به مې یوه بناپیری جوړوله او ما به وې چې د اوسپنې خپلې به ورپسې زړوم. په ځنگل کې یو ناست ملنگ به اسم اعظم را ښیې، دعا به راته کوي او بیا به د بناپیریو جامې په لاس راځي.

په ماشومتوب کې له فطرت او تخیل سره له تصنع او عقل نه پاکه مینه کیرې او همدا مینه د سړي راتلونکي هم جوړوي.

کورنی چاپیریال هم د ماشوم په راتلونکي اغیز لري. که څه هم نه مې پلار شاعر و او نه مې مور شاعره وه، خو بیا هم مور او پلار مې ماته ډیر شاعرانه کیښتونه را ښلې دي.

زما د مور د ماشومتوب او ځوانۍ ټول ژوند په غمونو او تراژیدو کې تیر و شوی دی. تراژیدي مې له مور نه په میراث وړې ده او ترننه د تراژیدي هنر سره مینه لرم. تراژیدي موسیقې مې خوبښېرې، تراژیدي فلمونه، افسانې ناولونه او شعرونه مې خوبښېرې. زما د مور څلور وروڼه یو په بل پسې مړ شوي وو. کله چې زه لږ غټی شوم، نو مور به مې د نورو افسانو تر څنگه د خپلو وروڼو د مرگونو کیسې راته کولې. له کیسې وروسته به مې مور وژړل، ما به مې مور ښکلوله او زاری به مې ورته کولې چې بس دی، مورې مه ژاړه. کله کله به مور د خپلو وروڼو په یاد یوه نیمه لنډۍ په غلي او ازویله. د مور او ازبه پر ما خوږ لگیده او ما ته به یې ژړا راوسته. ما مخکې وویل چې زه په ماشومتوب کې په تورو او کلماتو لاسبری نه وم، کنه کنه ډیر کیفیتونه به مې د تورو او کلماتو په زور شاعرانه کړې وای. یوه خاطره درته لیکم چې شعرته ډیره ورته ده: _مور مې د دویم پور په کوټه کې را ته ټال جوړ کړی و، زه به په ټال کې زنگیدم. د دویم پور د کوټې له کړکۍ نه به مې مخامخ غرونو ته کتل. مخامخ غرونه به هم زنگیدل. زه نه پوهیدم چې دا غرونه څنگه زانگي؟ کله به چې زه له ټال نه را کوز شوم. دوی به هم ځای پر ځای و دریدل. یوه ورځ نری نری باران وریدلی و. زه په ټل کې زنگیدم. ناڅاپا مې مخامخ غرونو ته پام شو. د غرونو پر لمن د بوډۍ ټال (شنه زرغونه) غوړیدلی و. غرونه زنگیدل. ما له ځانه سره وویل چې دا به د غرونو ټال وي او غرونه به په دې ټال کې زانگي. پر غرونو را خوره شنه زرغونه مې د غرونو ټال باله.

په همدې ډول له عجیبو شاعرانه کیفیتونو سره را لویدم. پلار مې ډیر دینداره او امانتداره سړی دی. ډیر وخت به په نیمه شپه کې د تهجد لمانځه ته پاڅیده. کله کله به یې زه هم له ځان سره پاڅولم. د نیمې شپې

چوپتیا او د ستورو ځلا به را باندې ډیره بڼه لگیده . کله کله به یې په اسمان کې هغه نژدې شوي ستوري را وښودل . یو ستوری به غټ تک سپین و . پلار به مې ویل چې دا لیلیا ده . بل ستوری به د سپین غټ ستوري نه لږ وروکی او سوربخون رنگ یې و . پلار به مې ویل چې دا مجنون دی . دوی دواړه یو پر بل مین وو او دواړه د خدای په قدرتونو اسمان ته ختلي دي . دوي په کال کې یو ځل سره غیږې ورکوي او که چا غیږ په غیږ یو ځای سره ولیدل . چې هر سوال یې له خدای پاک نه وکړ ، سوال یې قبلوي . ما به هم په زړه کې ویل چې بڼه که غیږ په غیږ یې وویښم . نو کوم سوال به له خدایه کوم ؟ سوال به مې نه خوښیده . په دې سوچونو کې به خوب وړی وم . پلار به مې د شاتو له مچيو سره ډیره مینه لرله . کله به چې ژمی تیر شو . زموږ کډې به د غرونو بانډو ته تلې . زموږ غرونه د خیر یو په گڼو ځنگلونو پټ دي . ځیني د نښترو ځنگلونه هم لري . پلار به مې د ځنگل په لمن کې د اوبو پر غاړه د شاتو مچۍ څارلې . د اوبو غاړې ته به یوه یوه مچۍ راتله او به به یې په خوله کې اخیستې او د خیر یو په ځنگل به ور ننوته . پلار به مې هغه ځای معلوم کړ . بیا به د خیر یو په ځنگل کې پسې گرځیدو . کله نا کله به مو خیر یو په یوه لویه ونه کې د شاتو د مچيو کور پیدا کړ . مچۍ به د لمر د وړانگو په غیږ کې لکه گرځندې سپرغۍ د لویې ونې سوري ته ننوتې او ځینې به ترې راوتې . دا انځور اوس هم زما په ذهن کې ژوندی دی او اوس هم دا ښکلا په لفظونو کې نه شم نغښتلاي . پلار به مې د خیر یو لویه ونه د شاتو پسې سوری کړه . تختې تختې شات به پکې وو . د شاتو د مچيو په ټوپکي کې به یې گوتې وهلې یوې نیمې به پر گوتو او لاسونو وچيچه ، خود پلار به مې هیڅ چرت هم نه خرابیده . کله به یې چې پر مخ او یا د سترگو سره نژدې وچيچه . نو ماته به یې ویل چې دا لشي یې را وباسه . ما به لشي ترې را وویستې . کله به چې زه د شاتو مچيو وچيچلم ، نو ما به ژړل . پلار به مې راته ویل چې ستنه یې درته ولگوله . دا د هر مرض دارو دي . پلار به مې د مچيو په مینځ کې یوه اوږده زرينه مچۍ پیدا کړه ماته به یې راکړه ویل به یې چې ورو ورو یې په گوتو کې ونیسه دا ملېکه ده او چيچل نه کوي . ما به ملېکه ورو په گوتو کې ونیوه . څومره پسته وه . زړه به مې یو ډول پرې خوږ شو . پلار به مې د واسکت له جيبه کوچنۍ بیاتي را واخیسته او د ملېکې وزرونه به یې پرې کړل . بیا به یې د شاتو کندو ته واچوله . د شاتو د کندو سر به یې خلاص پرېښود . مچيو به د شاتو د کندو پر سر گرځنی کول او ډلې ډلې به د کندو گیدې ته ورننوتې . په یوه شېبه کې ټولې مچۍ د شاتو کندو ته ننوتې . د شاتو د کندو سر به یې وټاړه . د مچۍ له کور نه به یې د شاتو تختې را پرې کړې . ماته به یې یوه کوچنۍ تخته شات را کړل . چې دوه دري ټوټې به مې وخورل . موږ به یې کړم . یوه شيبه وروسته به شاتو تېری کړم . د ځنگل په لمنه کې به پر یخه چینه څملاستم او یخې اوبه به مې وچښلې . پلار به مې له شاتو دیگی ډک کړ او له ځنگله به روان شوو . پر لاره به خوشحاله خوشحاله را تلو . زما مخ به د شاتو د مچيو له لښو نه پرسیدلی و ، ستر کې به مې تنگې شوې وې . پلار به مې مخ ته هنداره راته ونیوه . ما به د ځان پورې خندل . د هر څه په باره کې به مې له پلاره پوښتنې کولې . له پلاره به مې پوښتنه وکړه چې د شاتو مچۍ شات څنگه جوړوي ؟ پلار به مې راته وویل : مچۍ گلان په څانگو کې راوړي . دننه په صندوق یا کندو کې یې پانې پانې ږدي . د گلونو د پانې د پاسه ملکه ورو ورو گرځي . له کومو گلپانې نه چې ملکه تریږي ، هغه گلپانې په شاتو بدلېږي .

زموږ د کور په هره کوټه کې دوه یا درې د شاتو صندوقونه چې موږ یې تمبکي بولو وو . زموږ کورته به له سهاره تر مازدیگره مچيو په وزرونو کې رنگا رنگ گلان راوړل . گلپانې په څانگونو کې مچۍ ډیرې ښکلې

بنکاري. زه د دويم پور په کوټه کې ویده کیدم.، او زما کټه د شاتو د مچيو له تمبکي سره جوخت ایښی و. د شپې به مې له کرکې نه د ستورو ډک اسمان کوت. د لیلیا او مجنون ستوري به مې کتل چې څومره سره نژدې شوي دي؟ بیا به مې د شاتو د مچيو زمزمو ته غوږ کینښود.

کله کله به مې د تمبکي تخته ورو په خپیره ووهله. د شاتو د مچيو زور او زمزمې به لا پسې ډیرې شوې. ما به زړه کې ویل چې اوس به په ډیرو گلپانو له پاسه ملېکه تیره شوې وي او اوس به ډیرې گلپانې په شاتو او بنټې وې. په زړه کې به مې را وگرځیدل، کاشکي زه د شاتو ملېکه وای چې گلپانې مې په شاتو بدلولای.

پلار مې د شاتو د مچيو په باره کې دا هم راته ویلي وو چې دوی ډیرې اصیلي دي. په کوم کور کې چې بې دینې او بې اتفاقي راشي او یا ظالم پاچا پر وطن واکمن شي، نو دوی له هغه کوره ځنگل ته ځي. د شاتو مچيو د بنکلي پیغمبر(ص) د ژړا تاب نه درلود. د پیغمبر(ص) او بنکي بې وځینې او لوی خدای (ج) د شاتو جوړول پرې ولورول. پلار مې ویلي وو چې د شاتو د مچيو د ساتلو لپاره باید په زړونو کې پاکي او تقدس وساتو. دا خبرې مې له پلاره اوریدې او زما په یاد کې پاتې کیدې؟ زما د ژوند شپې لکه گلپانې په غیږ کې مچۍ تیریدې. او اوس نوزه زلموټی شوی وم او ورو ورو د بلوغ درشل ته ور نږدې کیدم. او از مې لږ ډډ شوی و. خولا تر اوسه مې هم هغه ډول خوبونه نه وو لیدلي چې د بلوغ په باب مې په منیه المصلی کې لوستي وو. یوه ورځ مې پلار د مچيو د تمبکي (کندو) تخته خلاصه کړه. د شاتو د سپینو تخته د پاسه توري مچۍ گرځیدې. په یوه لویه سپینه تخته کې دوی غوټې وې. پلار مې ویل په دې هره غوټه کې یوه نوې ملېکه او سپرې. که چیرې دا غوټې داسې پاتې شي په دې کور کې به دوی نورې ملېکې هم پیدا شي او بیا به د دې کندو نظام خراب کړي. نوې را پیدا شوې ملېکې به یو یو ټولې مچۍ له ځانه سره وباسي او دا کندو به کمزوری شي. پلار مې چاره را واخیسته. په داسې احتیاط یې غوټې غوڅې کړې چې په غوټه کې د ملېکې چینجی زخمې نه شي. پلار مې د کندو له تخته نه را تویه شوي خاوره لمده کړه. لمدې خاورې خوږ بوی وکړ. پر ما د شاتو بوی او د لمدې خټې بوی ډیر خوږ لگیده. پلار مې د کندو پسې تخته بنده کړه. د تخته پر درزونو یې لمده خاوره و موبنله.

یوه اونۍ وروسته د همدې تمبکي له سوري گڼې گڼې مچۍ راوځي او په هوا کې گرځني کوي. له تمبکي نه یو لوی ټولی مچۍ راووتې. مچۍ په هوا کې تاویدې. غوښتل یې چې دهغه لرې ځنگله په لوري لارې شي خو پلار مې د هغوی مخه ونیوه. دوو شگو گوزارونه یې پرې وکړل.

مچۍ یې زمونږ له کور سره نژدې د توت ونې ته وگرځولې. مچيو د توت په یوې هسکې خانگې پورې ټوپکې جوړ کړ. یوه مچۍ د بلې مچې پورې نښتې وه. د لمر شغلې پرې لگیدلې او دوی وزرې رپولې. ډیرې بنکلي برینیدلې. کله به باد ټوپکې و بنوراوه. ما وی چې اوس به د ماشومانو د شگو د کوټنۍ غونډې د مچيو دا کور هم ړنگ شي. خو نه پوهیږم چې ولې نه ړنگیده. پلار مې له وچ او تش کدو نه جوړ شوی د مچيو د را ایساریدلو لوبنی د ځان سره توت ته وخیژاوه. زه هم توت ته پاس ورو ختم. پلار مې د ډیرو مچيو په منځ کې ملېکه لټوله. تر لږې شپې لټون وروسته یې د شاتو ملېکه پیدا کړه. ورو ورو په گوتو کې ونیوه. ماته یې وویل چې له جیبه مې بیاتې دروباسه. ما یې له جیبه بیاتې راوايسته او د ملېکې وزرونه مې پرې کړل. پلار مې ملېکه له کدو نه جوړ شوي تش لوبني ته واچوله. بیا یې ورو ورو په لپو لپو مچۍ تش کدو ته پسې ور

واچولې. د مچيو ډک لوبنی يې له ځان سره را کوز کړ. د نوي ملېکې دا لوی ټولی مچۍ يې په يوه بله تشه تومبکه کې سمبال کړې. خو تختې شات يې هم ورته کيښودل. چې څو دوي خپل شات جوړوي. په دې شاتو به څو شپې ورتيرې کړې. ما مې له پلاره پوښتنه وکړه چې تا څو څو ورځې وړاندې په هغه تومبکه کې د ملېکې دوي غوتې غوڅې کړې، نو دا درېيمه ملېکه له کومه را پيدا شوه؟ پلار مې په خدا کې راته وويل چې: دا ملېکه ما پرېښې وه. ځکه چې هغه تمبکه ډيره زوروه وه ما وې چې بله تمبکه هم ترې جوړيداى شي. په دې لا دوي ورځې پوره نه وې تيرې. هماغې اولنۍ تومبکې بيا شورش وکړ. يو کوچنی ټولی مچۍ ترې را بيلې شوې او نژدې ديوال پورې پندې شوې. پلار مې ملېکه پکې ونيوه. دا ځل يې وزر پرې لند نه کړل. ماته يې راکړه او راته يې وويل چې په ورغوي کې يې ورو، ونيسه چې درنه مړه نه شي. ځکه چې د ملېکې مرگ د يوې پاچاهۍ مرگ دی. ما ملېکه په ورغوي کې ورو ونيوه. زما په ورغوي کې يې ورو وزرونه رپول. د وزرد رپولو سره يې ان زما زړه تخناوه. پلار مې راته وويل چې دا ملېکه يوسه او د غنمو په شنه کرونده کې يې خوشې کړه. زما په زړه کې يوې پوښتنې غځونې کولې. پلار مې نور څه هم راته وويل. خو ما نورو وويلو ته پرې نه ښود او ترې ومې پوښتل: پلاره تا هغه ځل ويل چې هغه بله ملېکه ما پرېښې وه چې نوى کور جوړ کړې. نو دا ملېکه ولې نوي کور جوړولو ته نه پرېږدې؟ پلار مې مسکې شو. ويې ويل چې ته څومره ډيرې پوښتنې کوې. بيا يې په ځواب کې راته وويل: ځکه چې يو څو دې ملېکې ډير کم شمير مچۍ له ځانه سره ملگري کړې دي. يعنې يو پاچا بايد ډير رعيت ولري. او ددې ملېکې رعيت ډير کم دی. بله دا چې هغه پخوانۍ تمبکه کمزورې کيږي. ددې ملېکې غوټه ما نه وه ليدلې. کله کله د ملېکې غوټه په پټ ځای کې وي. له سرې نه پاتې شي. زما د پوښتنې ځواب وشو. اوس نوزه په خوشحالی له کوره را ووتم. ماته ځان ډير غټ برېښيده. ځکه له ما سره د مچيو پاچا ملگري شوی و. زه د غنمو تکې شنې کروندې ته ورسيدم. په بيلو پښو په تکه شنه کرونده ورگډ شوم. شنه او تنکي غنم زما په چاودو او بيلو پښو زخمي شول او خوږ بوی يې په هوا کې خپور شو. دا بوی هم د شاتو او لمدو خاورو په څير پر ما خوږ ولگيد. ورو ورو مې ورغوی پرانيست. اوږده زرینه او ورېښمينه ملېکه مې په ورغوي گرځيده. ورزونه يې هم جوړ وو. خو خداى زده چې ولې نه الوته. زما ډير زړه پرې وخوږيده. ورغوي ته مې ورو پوکى ورو وکړ او په پوکي سره مې د شنو غنمو غيږې ته والوزوله. کور ته په خوشحالی راستون شوم. بيا مې له پلاره پوښتنه وکړه چې ولې دې ملېکه له کوره شنې کروندې ته را باندي يوره؟ پلار مې بيا په مسکا کې راته وويل: ځکه چې له کوره او نورو تمبکو لري وې. که دلته نژدې مو ازاده کړې وای، بيا به کومې تمبکې ته ننوتلې وای او يوه جوړه پاچهي به يې خرابه کړې وای. بله دا چې د ملېکې مرگ لويه گناه ده. بس د پاچا مرگ دی. ما وې چې ملېکه ډيره تنکۍ وې په شنو او تنکيو غنمو کې به بل سپيره ځای نه خوشحاله وي او تر ټولو لويه ارزو مې دا وه چې گوندي د مچيو يو داسې لښکر پرې راشي چې ملېکه يې مړه وي او يايې ملېکه نه وې، نو دا به يې ملېکه شي او ورانه پاچهي به پرې جوړه شي.

زه اوس هم داسې انگيرم، چې زما د شعرونو او سندرو لفظونه هغه مچۍ دي چې د بنايست او شعر په شنه کرونده کې يې زرینه ملېکه ورکه کړې ده. زه تل ددې زرینې ملېکې په لټون کې لالهانده گرځم زما همزولې بنايپيرۍ راته ويلي دي چې دا ملېکه ما ليدلې ده ما هم د خپل خيال او خپل شعر د بنايپيرۍ لمن نيولې ده. د خيال او ښکلا په ډيرو جزيرو يې وگرځولم، خو لا مې موندلې نه ده. تر هرې پلټنې وروسته بنايپيرۍ کټ کټ

وخاندي او د يونوي پړاو د پلټنې بلنه راكوي. كله كله مې شك پيدا شې چې هسې نه ملېكه زما د همزولې
بناپيرى په ورغوي كې وي. كه خداى كول سبا به د بناپيرى ورغوى پرانزم. گوندي زرینه ملېكه په لاس
راشي او د سندرو يوه كوچنوتې پاچهي راته جوړه كړې.

په مينه

كاروان

شاعر ته ليک د ځنگل

سلام سلام گرانه کاروانه سلام

وايه چې هېر دې يم کنه ملگریه!؟

زما د سویولو غړنو شیبو

ستریه ستومانه او بنبنه ملگریه!

* * *

ظالمه نه رادرومي مرم درپسي

د سور کي اوښ د گونگرو شرنګ دې اورم

ها چې اهدء دې و شپونګي شهيد ته

هاغه غزل په وینو رنگ دې اورم

* * *

نن سبا مستي ترانې نه ليکي

منمه ستا د قلم نوکه ما ته

ستا د شاعر زړګي په شنه ستوري کې

د سپين هلال د توري څوک ما ته

* * *

چې ستا د چاو دو پښو په وینو سره وو

نن مې شمال هغه سرگړې بڼکل کړل

ستا د شرابو شيشې تشې مه شه

راشه سو ما مې درته واړه گل کړل

* * *

راخي د شاتو گلوزرې مچې

دانه دانه دي غزلتوري گرځي

ستا د مسرو پنجرې يې خچې پچې

د غره مارغان شي په هر اوري گرځي

* * *

درته کافرې تډانې لرمه

راشه يو خويې مسلمانې خوکره

خير دى يو خو به ملکې شي درته

ځينې يې وينځې غلامانې خوکره

* * *

منمه نن سبا تش لاسى يې ډير

له خيالي لاس دې د شعر کب بنوييږي

لا دې په زړه کې تنده نه ده راشنه

چې دې له شونډو جام درب بنوييږي

* * *

سرپه ځنگون چې کرم په خوب دې وینم

دناصر باغ په هدیره کې گرځې

لکه غاټول غوندې راټول غوندې یې

دزړه دداغ په هدیره کې گرځې

* * *

زه هم خبر شوم ځورولی یې چا

کره کتونکو درته کم کتلي

د شاعر زړه گلاب دې مراوې مه شه

ما دې د سرواوبنکو شبنم کتلي

* * *

ستر کې دې ډکې دي دزړه له رنگه

خبرې نه کوي سندرې گوري

د شعر کوترې په پنځونه درځي

لکه سپین باز لورې ژورې گوري

* * *

راشه پخلا شه مروره آشنا

چوپو بلبلو ته سندرې راوړه

د پرنبو پرنبو پنجرې ما توه

بندی طویانو ته شکرې راوړه

* * *

راشه د شپې راشه شاعر به دې کړم

که د سپوږمۍ په جام کې شومې شیبې

د قمرې غوږ کې کوکو کوو وایه

چې راپه یادې شي ما شومې شیبې

* * *

لکه د خدای د شنه کتاب په شانې

د سپینو وړانگو په چترۍ کې راکوز

په خدای که شین ځنگل مې وگنې اوس

سره له ستور ویم سپوږمۍ کې راکوز

* * *

د شنو چنډو په خوشبو کې لامبم

شپه ده په شان د شان د شنه بنا مار پروت یم

نه نه پر سرمې ده سپوږمۍ ولاړه

چا پیرد سپینو ستوروها ر پروت یم

* * *

پر سرد هغې تپې ستوری ولاړ

چې ستاد سره اوبن کپړۍ بنځه ده

پر مخ يې لاس دنبترو واهمه

چې هسې نه پکې سپوږمۍ بنځه ده

* * *

سهار مې لمر لکه زرينه بېرۍ

زما د شنې غيږې په سين کې گرځي

داد شهيد شاعر خوشحاله اروا

په ايا تونو د ياسين کې گرځي

* * *

شډل بازان لکه ستينگر توغندي

وزرې شخې غاړې لکې نيسي

دبرگ وزرو غرنو کوټرو

پټې مهينې الوتکې نيسي

* * *

ها چې روسي هوا بازنه شوو يشتی

لبنکرو لار پر هغه لور گلونه

ته وقيام دی شهيدانو کړی

بيالو غرن دي دگو گړ گلونه

* * *

ماشوم شپونکی خه په هنرور خيژي

ترينه راوري گيلدي گيلدي په مينه

پرو چو شونډويې تپه بڼكلوي

ناوكي خورته وړې ډالۍ په مينه

* * *

لمدې خيړې ته مې چندن په سلام

شني په باران مې بنفشي

د بڼكلابريدمې خوك ټاكلې نه شي

بس يو بنايست يم بې نقشي بې نقشي

* * *

هغه د شني غونډۍ نښتر دې په ياد ؟

چې بې ټټر کې توغندي بڼخ و

چې بې پرو کې سور خوندي بڼخ و

* * *

اوس له هغه زخم نه خانگه راشنه

چې پرې وږمه راشي لونگ خوروي

او که شمال ورسره وکړي شوخي

بيا خود شنو بڼگريو شرنگ خوروي

* * *

د شپې پردې خانگه بلبله کيني

چې سرودونه دزبورې په یاد

په سوي غږ سره محشر پنځوي

ته و اسرارد کوه طورې په یاد

* * *

په سپیده داغ بلالي چيغه وکړي

خه په خوره ژبه قران وايي

تول کاینات ورته تالی ووهي

په ترنم چې الرحمان وايي

* * *

راشه زما پرل من لاس لگوه

چې خومره غواړې دومره مينه درکړم

مسري يې سپل د طاووسانو واخله

چې سپين غزل ته دې شنه وينه درکړم

* * *

که حما سه که دې جلال وي په کار

دبرگي پرانگ ليونې سترگې لرم

اود جمال دنازکي لپاره

گوره په رم د هوسې سترگې لرم

* * *

زه چي په لمنځو کي شمال و شيندم

دخپو بوي به دد لبرو هپر کړي

منم دخيال تيشه به و غور ځوي

دغه بتان به د ډبرو هپر کړي

* * *

درته به راوالم شاعره اروا

دورک ارم دنباپيري په بڼه

درته دلمرزرين تارونه اوبم

بس دسندرو د کيردي په بڼه

* * *

که د سندرو دنباپيري بنکلوي

څوگامه مخکي له خبل ځانه راشه

دشنو بنگرو شرنکايي اورې کنه؟!

درته نارې وهي کاروانه راشه

* * *

دبنکلا داسې جزيري دربنيم

چي دشاعر سړي په خيال کي نه شته

ستا ديوي تپي په زړي کي شته

دنورو ژبو په جوال کې نه شته

* * *

راشه چې لري پروازونه درکړم

چې په شفق دې وزرولگيږي

درته سکې د بنکلا توس اخیستې

تا په به ستاد هنرو لگيږي

* * *

راشه د شپې راشه شاعر به دې کړم

په شنواو بو کې رانه ستوري گرځط

دوی پرزرین مازیگر لوره کړې

چې ټول به ستا د غزل توري گرځي

* * *

لیک مې درو لیرېه درو به رسي

هو د الهام دیوې کوتري په لاس

بازان یې نه لوتي ځواب یې راکړه

د شنه باگرام دیوې کوتري په لاس

* * *

ستا د بهیر یاران په مینه نما نځم

له شني دعانه مې ځولې ډکې دي

منم بهير به شي د شمعو بهير

له شهيدانو مې غونډې ډکې دي

* * *

دا عاشقان دا عارفان د بهير

د صوفيانه نظام جنډې به واخلي

چې يې منصور و په مستې راوستې

په نوم د هغه جام جنډې به واخلي

* * *

گوره چې هېر دې نه شم هېر دې ډير دي

يوځلې بيا و ايم چې بيا به راځې

پر پخوانو پلونو دې گرد پريوتې

کرانه کاروانه خامخا به راځې

* * *

خدای خبر هېر دې يم که ياد به دې يم

زما پر زړه باندي خو گرځې مدام

ها، يې ماشوم شې لولکې رانيسې

دگل پر غور گوباندي غورځې مدام

* * *

راشه جانانه پرې سندرې وايه

دخيړۍ پانې پانې ژبې زما

راشه چې جانانه پرې سندرې وايه

دخيړۍ پانې پانې ژبې زما

راشه چې شين شم رنگ مې زير او بنښتې

د بېلتانه له زېرې تې زما

* * *

چې مازيگر شي شنو دروته زما

لمر د زخمي مارغه په شان راشي

ستري وزر راباندې و غوروي

کاروانه ستا د زړه په شان راش

پيښور، ناصر باغ نوي کمپ ۱۹۹۸ / ۷ / ۲

لکه زېره زرغونه

راځه دواړه د بنکلا پر سفر و وځو

له خپل کلي نه به لرې ولاړ شو

په يوه ځای ، په يوه آواز ، په يوه اندازه به

لکه غبرگې او خوږې سندرې ولاړ شو

دژوندون داوښ مهيار به

دواړه ونسيو په گډه

راځه وليږدو په کډه

باردستور و د سپورميو

د سندرو چندن بويو او د زېرو زرغونوبه

سره و ترو د لمر په زري مراندو

دژوندون داوښ پر شابه يې بار کاندو

خامخا که په پيچومي کې پښه نيسي

ته يې ووهه د گل په لښتو تاندو

* * *

د سلگيو پر کړ لپچ به

لکه سپينې اوبنکې واورو

د خندا په خانقا کې،
به دلوی صوفي له زړه نه
په گدا لکه د مینې اوبنکې واورو
چې یې لمر پر تېرد خو که لگیدلی
هاغه اور کڼدو خو وینې!
د کڼدو په غیر کې تویې
د لمر خاڅکي خاڅکي وینې
مخامخ به یوه او بل ته
د کڼدو په سر کې کڼو
یکه زار به راته وایې
زه به سر د تپې واخلم
ته یې بله مسره وایه
ورپسې چې غاړه تاو کړم
ته یې هم راسره وایه
ته به ښه یسته سوال شې
زه به ستا د سوال ځواب شم
د طاووس بڼکه ته شه
زه به غېږه د کتاب شم

ته به داسې رانه پوښتې
راته وايه چې ژوند څه دی
زه به داسې درته وایم
چې ژوند لویه کرونده ده
پرې کرلي چالونگ دي
چا گلاب دي او چا بنگ دي
او چا گډه د ازغولودی
چاته خوړلکه لومړی بوسه د ناوې
چاته خپل ژوند د پردی ناوې په شان دی
شوې یې سترگې پسې سپینې
خو ده پټ مخ په پلو دی
ته خبره یې که نه یې
زه او ته دواړه شپانه یو
تورې سپینې رمې پیا یو
د شیبو او د گړیو
راځه پټ شو په شریو
راځه څلمو پر لیمڅیو
خدای دې وکړي چې ټول مات شي

ير دې رډمه پر بنګړيو

* * *

گوره دادې هم هېر نه شي

د کفنواو بدل زده کړه

له ځيږو ځيږو وژغنو

له پستو پستو وړيو

وئ ډارنې ته خو پانې غوندي رپې

مرگ خو باز نه دی چې زانې غوندي رپې

مه ډار يره زه په زړه در سره نيم کړم

خنګه موسکه شوې او برندي راته گورې !

هو پو هيب مه دژوند له ډيري تندي راته گورې

هسې ټوکه مې کوله

تا ته چاوي چې ډارنې

ها، دی لاره کې مرگ ناست دی

ترې نه وباسه خرمني

ته دا غشي در سره کړه

زه لينده غابنکي په غابنکي سمو مه

دژوندون د تاک په سر کې

هغه وانبکې سمو مه

چې په ميو يې طاووس غوندې رنگيني

زما او ستا د ژوند شيبې شي

* * *

د شپو ورځو پربرگي - رمه دې پام دی؟!

ددې لارې په کړلېچ کې

راته بنکاري چې ناست بودی

يا کيدای شي وږي پرانگ جوړ کړی خودی

ته به غشي را کوي زه به يې بولم

که مې وويستو د مه به کوم غيږې کې دې خلم

د ژوندون د جنت حورې غشي را کړه

شابه شابه د نر لورې غشي را کړه

ها تېره لکه د تورې غشي را کړه

ورته گوره پر تندي باندي يې ولم

شيبه پس به گورې غيږې کې دې خلم

ورته غور شه چې يې خرپ دې تندي واورې

په خدای خرپ بې داسې خوند کړي

لکه تانه کله کله

چې په تنده کې خوله واخلم

* * *

افسانې غوندې به یو بل

مخ په وړاندې سره بیا یو

سره لاس تر غاړې دواړه

د ښکلا رمې به پیا یو

چې په گوته کې ژوندی مې

داغمی د سلیمان وي

لاس یې خلاص توره ی آزاده

که لښکر لښکر د یوان وي

چې مې خدای په زړه کې ناست وي

چې تر څنگه مې جانان وي

که ځنگل ځنگل ماران وي

لکه غرونه راروان وي

ښاماران وي ښاماران وي

پرښتې د خیال راګړی

د هنر اسم اعظم دی

خدای راګړی یو قلم دی

چې رابنکلي پکې ناست دي

په زرگونو تېره غشي

په يوه گوزار به ووخي

د هر مار بڼا مار له تشي

که د غشو له شغانه

د هوسۍ غوندي ويريږي

ورته گوره ټول ماران به

درته داسې واړه کاندې

لکه ستا د غچۍ گوتي

پوره هم نه نيمه برخه

که لاوي دي زړه کې رخه

بس واړه واړه چينجي به

دورينمو ترې نه جوړ کړم

تروينمينو پستو لاندې يې مړه کړه

چې تود زړه دي باندي سوړ کړم

د شفق خم کې يې رنگ کړه

سپين ټوکر د ژوندانه پرې

سوړ چکن غاټول غاټول کړه

دراڼه اخوالېوراخوا
د سره لمر مخکې ولاړيم
په هر خاڅکي د باران کې
زهر جنې وړنگې مينځم
ته ولاړه د گلونو پرل غونډيو
لکه سپل د طاووسانو
لکه زيره زرغونه يې
يمع ستا د ديدن تړی
راته گرانې اوبه نه دي
ته يې غېږې ته ځولی کړه
د گلپانېو ورگوزاره
په گله اگله ايې يووړې
چا ويل چې زما طبعه
بس روانې اوبه نه دي
راځه لرې لرې ولاړ شو
نا آشنا وطن ته لرې
راخورې چې کړي پر سرمو
بنا پيری د خوب وزرې

يوه ورکه جزيره به
د بنکلا چيرته پيدا کړو
که اميل ددنگې غاړې
دې خطا کې رانه پرې شي
که يې گوتو کې تش تارهم
رانه بنه ذرې ذرې شي
که به ټولې مر غلرې
ترې خورې شي ترې خورې شي
راته وايې به سندرې
ټولوم به مر غلرې
چې خوربه به راته خاندي؟
که منت به پر ما کاندې؟
پر بنسټې د آبدیت به
یونا خا په را پیداشي
او پر تویو مر غلرو
به یوه دم خوره خلا شي
دواړه لاس به ستاله غاړې
د امپل پر خای راتا و کړم

په روان تخت کې به درومو

دیدار پيالې به مو شومو

۱۹۹۷ پيښور

لږ راتم شه لارويه !

د شهيد آشنا دسمال مې

ملا وستنی دی له ملانه

شيبه وړاندې يم راغلی

له درنې لويې غزانه

ازانگه دگړنگ ژبه

شنه د تورو له خړپانه

په خورجين کې مې راوړی

هغه سر له اژدهانه

چې يتيم يې شو کولی

و، له خانگې د موسکانه

* * *

د خپلې غريبې مې پرې دي

پښې مې ډکې له ! غزو دي

په تتر کې مې راوړي

مات سرونه د نيزودي
د کاروان او بنان مې ستري
شهيدان مې پرې راوري
مشالونه مې د شپودي
دا په وينو سره سرگري

* * *

ته دې غبرگ غورځونه وخورې
دانارې مې ولې ناوري؟!
گوري نه چې درپسې يم!
بنکوم دې د پنبو خاوري
د سري په شومه مور شې
په دې زړه لکه دواوري
د جانان د غم رانجه مې
دي په لپو لپو خنلي
دامې ټول خواږه ياران دي
داچې نن پرې جوړ دي خلي

هسې تش راغلی نه یم
زمانې مې په څولۍ کې
لې راتم شه لارویه
افسانې مې په څولۍ کې
هر فریاد ته مې ورکړی
د سلگیو لړم ټک دی
د اوبو پر ځای مې څنبللی
د خپل ډک زړگي پتک دی
د هر داغ تنی یې واکړه
زړه مې ډیر د مینې ډک دی
د ایمان په تبغ یې وژنه
که پکې هم ذره شک دی
* * *

یو ما بنام ویو آشنا مې
زما زړه په لاس کې راغی
د کینې وه که د مینې

خو چاره په لاس کې راغی
وې دازره دې د کارنه دی
چیرته نوی زړه پیدا کړه
ترانې دې ټولې خامې
ورته سوی زړه پیدا کړه
چې غزلې یې خوراک وي
داسې روی زړه پیدا کړه
چې له ستورو خولگی واخلې
لمرپلوی زړه پیدا کړه

* * *

ماوې بڼه لکه چې زړونه
دروپی څلور خرڅیږي
دوو سترگو په دکان کې
آشنا سپین او تور خرڅیږي
نغد غمونه به پرې ورکړم
که نغمې په پور خرڅیږي

زورور غزل به واخلم
که غزل په زور خرخیري
دا سلگی خو مې ورجار شه
که خه ټنگ ټگور خرخیري

* * *

زما دزړه کو ترې پرینسو د
آشنا شغ لکه باز لارو
د قدیمو سترگو والا
په ډیرنوي اند از لارو
زړه مې کړنگ له لاسه پریوت
هی هی مات یې آواز لارو
داغمی ذرې ذرې شو
بنایې بڼه له کاره ووت
داشنا د سترگو ترې
خه پرللمه لاره ووت
داددوولمرونو ستوری

له رنگين مداره ووت

* * *

لارويه هغه شپه مې

په خدای دومره ډير ژړلي

ما خو هغه ورځ هم نه وو

د نن شپې په خېر ژړلي

هغه ورځ هم يوه ورځ وه

بنايي تانه به وي هېره

ته ما شوم وي که درياد شي

موده ډيره پکې تېره

ها لښکر چې وراغلی

زمور کلي ته دژيو

د سور خولو هلکانو

د شېر بریتو ببر خېو

تورې سترگې يې گور گورې

يو نيم رگ سور د کر کنېو

هغه مست په تکبیرونو

په دلونو په اتنو

هغه شپږزلمي دې یاد شي؟

ها چې درې یې تو دې کړې

چې لنگۍ یې کړې گوزارې

ها چې خنې یې کودې کړې

ها غور حۍ به یې چې لنډ کړ

چې تپې به یې اوږدې کړې

د شهید په یوه تپه یې

د عالم سترگې لمدې کړې

ها چې ټولو، ووی خدایه

«د مرگ سترگې یې رندې کړې»

چې د بنگو په چلم یې

سترگې سرې ردې ردې کړې

د چینې بر غاړه ناست وو

د چینې پر سر چنارو

په چنار کې قمري ناسته
او کوکو بیې وار په وارو
سور کی اوبن مې راپسې و
د گونگرو بیې شرنگهارو
ټولو سترگې کړې راپورته
پکې پروت د مینې بناړو
ددې بناړ دزړه په منځ کې
یو کاروان په ټپو بارو
جوړ لباس د لارویو
له قربان او یکه زارو
خو نتلي زړه ته تللی
یو غمگین غږ د ستارو
او د مینې له دې بناړونه
راتاو شوی لوی بناړو
دغه شپږ زلمې راوتی
د همدې بناړ په بناړو

* * *

وئ! داخه کوي خوب يووړي

لارويه را بيدار شه

کيسه بلې خواته لاره

زوروره په کرار شه

خه به زه لاري ته سم شم

او خه ته پر سمه لار شه

او خله جيب کې مې خواږه دي

لږه خوله دې پي خوږه کا

د کيسې ودرانه بار ته

د غوږو، ورته اوږه کا

هسې لاره لنډو وپري

چې اوږده را نه کيسه شوه

دا ته خه ستړی ماشوم يې

چې دې دو مره تلوسه شوه

لکه تار کيسه ترو وځي

ستا خو زړه سوری پیسه شو
د کیسې په منځ کې ډیر دي
د بنتې غرونه گړنگونه
له سینو وتلي غشي
او په تورو پرې خانگونه
له خپل سر سره دي لوبې له
له بنامار سر جنگونه
پکې مینې هدیرې شوي
تشوي ډک پالنگونه
د کیسې دامنځ به پر یږدو
په خدای ډیره به ترخه شي
اوس ایله سر ما بنام دی
هسې نه چې شپه پخه شي
د بنامار دوښو خاڅکي
به له سپینو ستورو جوړ شي
او غابنونه به یې گوري

چې له ځينو ستورو جوړ شي

زخم زخم د زلمو به

له زرینو ستورو جوړ شي

دغه ټول ستوري به گوري

چې یو بل سره جنگیږي

څوک به تښتي له مداره

څوک به ځمکې ته رالویږي

په کمرو کې به مات شي

په چینو کې به غور ځیږي

ژوند ددو پلونو تر منځه

شي دانه پکې د لیږي

* * *

په منځ منځ کې مه ویريږه

د کیسې پای ته راځمه

سپي دې غاږي رنگ یې ورک شه

د کیسې سرای ته راځمه

بس کیسه روانومه

بیا اصلي ځای ته راځمه
ته ما شوم وي لارويه
څپله مست او بنان کتاروو
ځونډورې يې وي غاړې
د گونگرو يې شرنگهاروو
يو انډی به د غلې و
بل انډی په غشو بارو
کاش د گيډې دوزخ نه وای
داد غشو خو ، بڼه کارو
بل مو کارنه و ، خو بڼکارو
ته به وایې د څه بڼکارو
د کيسې والا بڼامارو
ته هم ناست په يوه انډي کې
او گنی به او بڼ مغری در اوږد کې
تا څپیره ور کوله
الوتکه په هوا کې

نا خا پي و کړ نگیدله
ته به وایې د بار لاندې
ژوبله او بنه نرید له
د یو بم بچی یې راوړ
هغه بلار به لنگیدله
بم د غره پر خوکه ولوید
خو د غر یې مزه نه وه
شي کیدای چې وي وچ موری
یا یې میاشته پوره نه وه
تاگنی د مټ د پاسه
تو غندي په شانې کینبوه
گڅه سترگه دې کړه پټه
بنی دې خلاصه ورته پرینبوه
د بنی لاس دویمه گوته
دې راکش لکه ماشه کړه
په خندا دې کریږه وکړه

هوا بازدي تما شه كره
دغور شونډې كړې بوخي
دپولادو چلوونكي
دگنيو په بند بند كې
دې ترخه زهر شيندونكي
ستا پر خوايې الوتكه
په آسمان كې راكږه كره
د توپ نښې ته يې جوړه
ستا گنې او ستا اوږه كره
دباروتو د زړه خوله يې
له ويشتو وړاندي خوږه كره
هاغه غر چې يې آسمان ته
لږ نژدې څوكه رسيږي
چې اوبنان پكې دوريځو
ددې څوكې تېره سرته
شپږ اوبنان در بنتيا راغلل

تش روان وو ته به وايي
چې بس بار په بريننا راغلل
چې گډوډ له هوا بازيې
د خوږې نښې نظر كړ
په يو، رپ كې يې د سترگو
درز له غره سره ټكر كړ
يوه گردې كاني د غره يې
د خټگ پر خای مات سر كړ
يوې تېرې ترانگې د پرنې
لكه لورنيم په ټټر كړ
په منبو كه كې يې واخيست
ته وادايې لوى ارمان و
ها چې وره يې په هوا كې

له هوانه كږه غاړه

الوتكه درې وړې

گرننگونو پورې لاره
پروزرو يې شادو گانو
کړلې چيغې پيغې سازې
خينو شوخو شادو گانو
پرې د پاسه کړې ميتيازي
موربه هم د الوتکې
غرمبيدني واوريدلې
لکه ناوې له خونبۍ مو
سترگو اوبنکې تويولې
پتې پتې مو په زړه کې
خوږې گورې ما تولې
لارويه تاته ياد شي ؟
چې گنۍ دې پراوږه وه
ها اوږه دې پراوږه وه
ها اوږه دې په دې وخت کې
له گنۍ نه هم خوږه وه

موربه ټول تاته ووي.

تا ويشتلي مبارک شه!

خدای دې مل شه، په دې غرو کې

درته تیر دنور سرک شه

خودې وخت کې یو نا څاپه

یو کیفیت درباندي راغی

ستا په سترگو کې وې اوبنکې

څه هیبت درباندي راغی

د شاعر په شانې بل شان

شعريت درباندي راغی

افسانې مو درته کړلې

حقیقت دربانې راغی

د گنې له واره باردې

په یو دم سپکه اوره کړه

اوبن چې غاړه درکړه کړه

دده خوله دې پرې خوږه کړه

له انډي نه دې راتوب کړ
په بناغلي غوندي ترپ کې
خلاص گونگري داوښ دپښو دې
کړل ژرژر په يوه خړپ کې
دکاروان او ښان دی تم کړل
ديو دوو سترگو په رپ کې
ستا په سترگو کې وې اوښکې
تا وړې سلگۍ وهلې
ستا وړې وړې خبرې
په مری کې ښخيدلې
ستا گنۍ غوڅۍ سرې شونډې
دوې گلپانې رپيدلې
ستا په سترگو کې خبرې
په خپو وې په غورځنگ وې
هغه شپږ دگلو ونې
نس ته تيرې يوه نهنګ وې

خودې شپږو شوکولې
له نهنګ نه پنبې د سنگ وې
شپږ او بنان له بره راغلل
يو څاروان تش راروان وو
شپږ د شماله هر د شمال کې
تاو دورانګو يو باران و
سپينو او بنکو کې راشنه مو
څانګې څانګې ارغوان وو
په دې هر د شمال نغبنتي
هر يوزره زما جانان و

* * *

راشه راشه چې دې بنکل کړم
زما بنکليه لارويه
ته زما دنعمو سيري
يه زما ماته زرګيه !
ددې شپږو لارويه
ها اووم ملګري ته يې

د کاروان د غزلونو
او سندرو خوری ته بیې

۱۹۹۷ / ۱۲ / ۷ ناصر باغ

یادونه: گنی (گنی)

يو شاعر و ژنمه يو قتل کوم

ورخم د ژوند د جریدې پر سپینې ټنډې باندې
د خونړي قاتل عنوان لگوم
يو داسې تور مې پر خپل دين او پرايمان لگوم
چې په ژوندون کې مې څوک نوم وانخلي
زه که شيدې شمه که شات شمه که قند او نبات
چې د بنار بنکلي مې په ژبو لکه زهر او ذقوم وانخلي
په هغو کلکو تکو سپينو اطلسي رسيو ملا تړمه
راکوزول چې پرې شين سترگي هوا بازله هوا
زموږ د کلي پر سم منځ باندې خروار بمونه
خم نه ودريرم ملا تړلی د غره سرته خيژم
له هغې شنې پرېني رابا سمه روسی توغندی
چې مې د بنکلي کليوال شپونکي د زړه په تودو وينو سوردی
هغه شپونکی چې په شپیلۍ کې به يې ژبه د خپو گډه يده

چې په سندرو ميوڼدى كې يې ملا له د ټپو گلايده
هغه شپونكى چې يې د ستورو غونډې وري درلودل
هغه شپونكى چې يكه زارته يې سپوږمۍ د تور و شپو گلايده
هغه دده په وينو سور هغه روسى توغندى
د كلي پښ ته راوړم
چې ترينه دروند او تيره تبر جوړ كړي
په شكرانه كې يودوه درې منه غنم وركوم
له ابراهيم نه په بخښنې هسې نه چې پرې بتان ما توم
په دې تيره په دې درانه تبر مې ځان وژنم
اد كې مورې لاس مې مه نيسه ځان نه وژنم كاروان وژنم
هغه كاروان چې همدا ستا زوى يې له كاره وايست
په جادوگر عشق يې د عقل له مداره وايست
هغه كاروان چې له چنار سره يې زړه پيوند كړ
چې له چناره سره څانگې څانگې و غځيده
چې د چنار پانې يې ژبې كړې پرې و غږيده
چنار اخستي د بركلي له شپانه نه په زكات سندرې

سپينو اوبو کي به يې خامخاوي خښلې اوبښکې

د کومې بورې کومې ورارې هوسۍ

خو ما د ټولو بڼواو بدو سره

چنار د لرې کلي جانان ته کړو په مينه اهداء

خو جانان و نه ما نه

وي دې خبرو کي خبرې شته سندرې نه شته

خوند د بارو توپه کي ډير دى او شکرې نه شته

پر هغه کلکو تکو سپينو اطلسي رسيو ملا ترمه

راکوزول چې پرې شين سترگو هوا باز له هوا

زمونږ د کلي پر سم منح باندې خرو اربمونه

له توغندي جوړ په درانه او په تيره تير چنارغو خوم

پر ږدې چې غرونه غرونه رنګ شي او چې خرپ يې واوري

دې زوروريې د بنايست پر کروندي باندې و سيورى کړى

پر ږدې جانان مې چې اوس لمر ووينې زيره زرغونه وويني

پر دى چنار خه کوي خپله جامه شنه وويني

ورحم د برکلي کنډو ته د شپونکي شهيد له قبر ځنې

خوگر دي کا نهي په ځولۍ کې راوړم
پردي دي نه ويريري ، سترگوته دي لاس نه نيسي ، نه يې ولم
زه پرې د خپلې نازولې او شاعري شپې تندي ماتوم
نن مې لاسونه سره دي سترگې مې سرې
چې شومه دم شي شپه پخه شي او ويده شي خلک
هغه شاعره بناپيري که چيرته راشي د الهام له بنسبنې
اسم اعظم به يې په پيڅکه د سالو وترم
سلام يې نه اخلمه مخ به ورنه واړومه
له ډيره قهره به غاښونه ورته وچيچمه
ورته به ووايم ورځه په مخ دي زير گلونه
وينې مې نه چې مې لاسونه سره دي ، سترگې مې دي وينې وينې
گوره کنخادرته کومه او له سرنه دي د ستورو ډک د شمال غورځوم
بيا به آسمان ته په دي توره شپه کې څنگه خيژي !
اخر افغان يمه پر عزم باندي ټينگ ولاړيم
بس دی پر ما د جادوگر حسن منترمه وايه
يو شاعروژنمه يو قتل کوم

يوه غوغا جوړوم شور جوړوم
خپلو سندرو ته پيغور جوړوم
لاس چې رانه وړې گنې لاس دې په خنجر و همه
زه مې په خپل زړه کې خنجر بنخوم
کوم وړې سپي ته مې دازره غورځوم
تر هغه سپي بنايست نه سپي بنه دی
چې مې دالعل کړو، ورپه غاړه وې په دې کوتي لعل زه څه کوم؟
وئ! دامې چې په جادوگرو لاس ونيوه؟!
چا سندر مارې مې په زړه کې په کت کت و خندل

پيښور، ناصر باغ ۱۹۹۷/۱۲/۲۲

دهوسى د شيد و بوى

بيا داو بنكوله شبنم مو

وچ د سرو سترگو غاڼول كړ

د پاتا ټغر مو ټول كړ

په جو مات كې مو بروځې كړې هوارې

د زيړې شهيد په شانې زيړې لمر ته

مونږ په او بنكو امدې ورځې كړې هوارې

په ټټر كې مو ټكور كړل پر هرونه

زنگ مو گډه كړ د غليم پر خنجرونو

د مرگ سترگې مو كړې ټيټې

د ژوندون په برگو سترگو

د نظر لاس يې ور غوخ كړ

د جانان د بنو درگو

هر سهراب د زخمي زړه مو

نوش د صبر نوشدار و کړل

په خندا مو پر هرونه

د لیلادسر سالو کړل

مونږ تراخه تراخه وختونه

ډوب د شاتو په کندو کړل

غم مو و نیوله مری، نه

ترې قلنگ د خوشحالی، مو په زور واخیست

سپین لمني ژوندانه مو

د تودې مینې تور واخیست

ډیرو مستو لیونو مو

په ورغویو کې اور واخیست

پارو گرو شازلمو مو

مرگ په شان د منگور واخیست

پرې مو وتړل د ژوند گیلې، گلونه

زمونږ ژوند لکه نجلی، زمونږ د کلي

چې د جنگ په ورځ پيدا شي
او د جنگ په شپه شي پيغله
بنايست په آيينه کې
اول موسکه شي بيا کت کت په خدا شي
چې نلی يې بني رجرومه
د سل ډزي ما شينگنې
سلايي يې ماته ستن د کلا کوف شي
د خنجر په خوکه خال پر زنه کيږدي
له چاودي بم نه وباسي نري نري تارونه
په کې وپي مری او مرغلرې
په خونډو ويو کې يې پتې کړي هندارې
ترې نه جوړ کا اميلونه او هارونه
چې د مرگ موزيگي سترگې کا ورجگې
پسې شونډې کا ندي بوڅې
له خدا نه پسې داسې تکه شنه شي
ته واپاس د غره په سر کې

زيگويو دمجاهدو وهي غاره
او دهسک په لوري پورته
الوتکه ترې نه ولاړه
دليوه له خرمن جوړه
چندني چمبه په لاس کې
داد دنگو غرونو پيغله
کليوالې تپې وايي
دمالۍ تپې وايي
دا دجنگ دوخت کيسې دي
چې په وينو تکې سرې دي
لابه خلاصه يوه نه وي
چې سل نورې ورپسې دي
هو منم چې ستا په زړه کې
ډيرې ډيرې تلوسې دي
چې ليوه وه چا وژلې؟
چې خرمنه يې چمبه شوه

دنجلی په اوږدو گوتو
تپه څرنګه لمبه شوه
بنه ده غوږ کیرده زرګیه!
هغه شین ځنګل خو وینې!
چې دشنه دریا په شان دی
چې رانګې پرې خوږ میده میده باران دی
چې پر سر یې دمرګ زیره بیړی ګرځي
پرې دپاسه دبوډی د ټال باد بان دی
دا ځنګل داسې ځنګل دی
وخت ناوخت پرې دپولادو ډلۍ اوري
کله کله یې په غیر کې
دباروتو سیلی بنوري
ددوزخ دلمبو ستوري
ددې شنه ځنګل په غیر کې
یوه زرینه هوسی ګرځي
ته و اسپین ستوري ترې ورک دي

لکه زيره سپوږمۍ گرځي
داسې وخت و چې هوسۍ روغه هوسۍ وه
لکه اوس ليوڼې نه وه
د سپوږمۍ سپينې رڼا ته
دوو کبليو به رودله
د آسمان ستورو ليدله
يو سهار چې يې کبلي په خوب اوده وو
دهوسۍ تيوڼه تش وو
خو چې ډک تيوڼه راوړي
يو کبلی يوه کبلی وه
زيرې لمر ته ويده پريښول
لمر خپل ځان ورته هوسۍ کړ
دوی يې غيږ کې تاوده پريښول
کله وړانگه ورته ژبه کړې ختي يې
پلوشې يې خواږه بنکر شي گروي يې
هوسۍ لاره يوې داسې شنې ورشو ته

چې سپاره پکې ډوبیږي
دېمونو تش ډولونه پکې توی دي
داواښه چې په باروتو کې رالوی دي
لږنه ډیر غوندي ترخه دي
دگنډیر غوندي ترخه دي
خو هوسی یې خوري په خوند خوند
خدای شته ډیر ورته خواږه دي
په شیبه کې یې بس تش تیونه ډک شول
چې په پښو یې تی لگيږي
پروښو یې تی لگيږي
تکی تکی سپینې پی دي
دوښو پر پاڼو لویږي
له نشې او له مستی نه
دهوسی ملالې سترگې
سرې شوې خرخ وهي گل یږي
دزمری غوندي ځلیږي

لکه دوي ډيوې بليږي
په قدم قدم روانه
مسته مسته ده نشه ده
دازرينه هوسۍ گورۍ
نن دشنو ميو شيشه ده
دزړه سرته يې ورکړې
ديرغل لرم لسه ده
کش او کړپ يې لري واوريد
څه يې شک په رڼه کې تير شو
ناڅا پي يې ليوني غوږونه څک کړل
سره په وينو خوله ليوه يې لري وليد
يو سور سوی يې په زړه تيرو بير شو
نيزه بازي يې له خپل قهر ځيني جوړ کړ
د جنگي آسپې په شان پر ليوه راغله

دهوسۍ په بنکر پيلى

دځنگله دليوه زړه دى

له دې زړه نه دهوسى د شيدو بوى ځي

له شيدو ځني دلمردشغلو بوى ځي

د چمبې له خواږه غږنه

څه د سو يو نغمو بوى ځي

۱۳۷۶ دروژې مبارک مياشت پيښور

په تپو بی ژبې واکړی

غرله غرد سره نښتی

جنگوي تندي د کاهو

سل منی ډبرې رغړي

ته و امیندې دي دبیا نو

له اوبو بی خور جینونه

لاندي لویزي دگلپانو

میندې بورې پر گور گورو

پر کر کنو پر ممانو

درمندونو کې راتوی شول

کتوري داورله زانو

لمر هم ټول سیوري وژلي

دژوندون د شنو بکيا نو

د شیرین وطن په نوم دي

فرهادي تیشه درواخله

ډبرینې دروازي کره

ددې غرونو خچې پچې
چې غولا نځې يې شي ډکې
دژوندون چينې دي وچې
په دې غرونو کې بنديان دي
زرسيلو نه د طوطيانو
په نبا تو يې ماړه کړئ
په شکرو يې ماړه کړئ
د مرگي تندي خپلي
په سندرو يې ماړه کړئ
چارانجه ورباندې څنډلي
چا په غشو دي ويشتلي
پر تپونو يې دواکړئ
په تپو يې ژبې واکړئ
په کت کت يې په خدا کړئ
آوازونه ورته راوړئ
پروازونه ورته راوړئ
دوطن په شنه آسمان کې

بي خواره واره په سپل كړئ
پرې جارود جنگ لوگي كړئ
جوړ د سولې ترې امېل كړئ

* * *

له تبي درواخله پاستي
چې دم ډول ته ور كړ لا ستی
ډنگه ډنگه د ډول غږ دی
د تپې د كهول غږ دی
زنگوي ستوري په غيږ كې
په گړنگ كې راټول غږ دی
د خپل داغ رانجه يې خنډلي
ناست د سرو وينو په رنگ كې
بيا د سوي غا ټول غږ دی
ورته خيړ دی داسې ښكاري
د نرگس سترگې يې خاري
وايې بيا به كله پاڅي
چې محشر جوړ شي او ناڅي

چې دروح پروچې للمې
نغمې خاڅکي خاڅکي خاڅي
پاس پرې ناسته قمرې بڼکلې
د گل ونې کره خانگه
بې ليندې غوندې رابڼکلې
د آواز غشی بې راشي
داسې خوږ مې پر زړه لگي
چې رگ رگ مې په گډاشي
لاس د يار مې ږدي پر سترگو
ټولې گوتې بې رڼاشي
هغه خدای چې رانه ورک وي
په هر لوري راپيداشي

* * *

حئ چې غشي ليندې واخلو
دليوانو په بڼکارو وځو
يو څو نوې تپې واخلو
په قربان او په زارو وځو

گورئ! دازمور شعاړدی
دلیوه پر سترگوزار دی
هسې نه چې یې پر تشي
چیرې و لگیرې غشي
چې خرمنې یې سوری شي
زمور کار به بیا بڼه نشي
هولیانو ته اخیستي
مور د غشي په تلي دي
چې بې رحمه یې وژلي
سل هو سی او زرکبلي دي
په هنر هنر به وچې
دلیوانو کړو خرمنې
ترینه و به خریو پاکې
هغه شني خیرې وژغني
په وطن کې مو بې شمیره
شته درانه درانه توپونه
د ډولونو په شان گیدې

وازي خولي لکه ديگونه
چې له خولي نه يې راوحي
دديوانو آوازونه
په اواز کې يې اورونه
بناپيری يې دي وژلي
سو خولي يې کورونه
دديو غږ به ترينه واخلو
شوراو خوږ به ترينه واخلو
د هرتوب پروازې خولي به
د ليوه خرمنه تاوکړو
په کې تود په سراوتال به
سازدسولي او دنياو کړو

پيښور ۱۳۷۶ تله ۲

ته به راځي، ته مې په خوب ليدلې

ته به راځي، ته مې په خوب ليدلې
پرسردي تاو ودهراتي تورد لونگي، د کندهار زليمه *
په کي غونچه غونچه نومبلي تورلشي اوزرين رنگي غنم
لشي لشي باهه دي نېغ وو، شمله دار زليمه
اسماني آس دي تر پنبو لاندې مستانه روان و
په شرنګا شرنګ لکه موزونه ترانه روان و
پرمخ روان لکه روانه زمانه روان و
قدم قدم بي ودرستادانو استاد
ته واچې نال نال بي چا جوړوله تيشې د فرهاد
ته به راځي، ته مې په خوب ليدلې
دغه دزيړي زرغوني ترپلو شولاندې شنه غرونه وينې!
زرين وزري طاووسان دي استقبال ته ولاړ
دغه د سرد شفق په شال پتې رنې ويالې روانې گوري!
درته ورينميني خنې بيا دي بنا پير يو خوري

ته به رايي ته مه په خوب ليدلي
ولي به نه رايي ، نو خود به رايي
چي يي ستا نوم زمور پر تندر و تگ وهلي و په شلو ميخو
تر تورولاندي مو په پري سرونو ستا په خاطر
شهيدانه رقصونه ډير کړي دي
د خپلو وينو پر خادر مو ستا په نوم ، نفلو نه ډير کړي دي
زمور د پيغلو پيغلو خویندو د سينو په غوڅولو باندي
دي المانو قصابانو چري ډيري پخي
راخه راخه د زرو نوبت کي مو نيني دي د پولادو پخي
بون يي واخلې تيري دارې شي د مرگ ورته له وپري پخي
ته به رايي ، ته مه په خوب ليدلي
تر تا قربان ، د صوفيانه نظام منصور سرداره
للمي غاټول ته پر خي پر خي ، پسته ور ، بارانه
رنخور وزرونو ته اناره دانگور سراده
ته به رايي ، ته مه په خوب ليدلي
په خامو پيوها لمدي چري رندي دي رندي
هغه په تاندو وينو سرې توري نن زنگ خورلي

خبر به نه يې چې مغرورې قرعوني ککړې
د دريايي قهر زرين غوندي نهنک خوړلې
ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې
د سخې جان سپينو کو ترو درته لويه سلامي نيولې
ترتا جاريزي خوايې ستا غوندي زلمې نيولې
او بنکو تا بيا د جوړو لو ستاو تاج ته د غمي نيولې
کر کې ځپلي يو د سختې مينې ډير تږي يو
يه ترالما سو ځليد ونکيه او څپانده روده
په غورځنگو نو شه په تور کمر کې لاره باسه
زمور د بخت پاچا راځه پنهې دې مه و باسه
ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې
پر سردې تاو د هراتي توره لونگي ، د کندهار زلميه !
په کې غونچه غونچه تومبلي تورلشي اوزرين رنگې غنم
لشي لشي باڼه دې نيغ ووشمله دارزليمه
ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې
ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

۹۸ / ۱۰ / ۱۹ پيښور ناصر باغ نوي کمپ

بناپیری، زما همزولي

بناپیری، زما همزولي، او نغمې ترما مشرانې
بناپیری، تر گرانې تیره. خو نغمې راباندې گرانې
بناپیری، په خوب کې وینې، او بناغلي نغمې راوړي
بناپیری، په وینې راشي، خوبولي نغمې راوړي
بناپیری، بده بلاه ده، وانبکي وانبکې له تاک واخلې
زما په زړه کې وغزیرې، رانه واگې دواک واخلې
چې منکر شمه له مینې، دانو خان راته بنکلا کړي
ماشومتوب ته مې را ستون کړي، افسانې راته ریښتیا کړي
بناپیری، د اختر شپه ده، زه د برکلي ماشوم یم
مرگي خوراته نیولی، خو ژوندی ددې په نوم یم
له بدرنگ جنگ نه مې ساتي، بنکلي غرونه رانه تاو کړي
شین د شنو بنگرو له شرنګه، ساز د سولي او نیاو کړي
خو چې وخت د بنکلي جنگ شي، شنه بنگري ایسته گوزار کړي
د منصور سکنی خورشې، سپینې لیچې راته دار کړي
زه یې توري د غزل کړم، دلونگو دا یې راکړي
خو چې وړې د مستی شم، د شنو بنگو دانې راکړي
ماد ډول په غر کې نغاړي، گړنگونو له مې یوسي
د نغمو مسته خپه شي، غورځنگونو له مې یوسي
بناپیری له قافه راغله، زمونږ کلی ور معلوم دی
په لجرومه کې یې کښلي، په ورینمو زما نوم دی
په لمانځه چې ودریږم رکعتونه رانه هیر شي

ښاپيړۍ مې زړه ته راشي، جنتونه رانه هير شي
 ښاپيړۍ د گلو ونه د غوټۍ نظر به راكړي
 ښاپيړۍ سخي ملنگه، د خولگۍ نظر به راكړي
 ښاپيړۍ د شعر الهام شي، كله كله تری تم شي
 د زمري غوندي يې خاړم، ښاپيړۍ د هوسۍ رم شي
 ښاپيړۍ كلي ته راغله، ښاپيړۍ به غره ته بوخم
 ښاپيړۍ د مينې تنده، ښاپيړۍ به زړه ته بوخم
 د رحمت وړېځي راغلي، پر ځنگل به باران وشي
 ښاپيړۍ تر كوچو سپينه، تکه سپينه غوا به لوشي
 ښاپيړۍ بيگانه ته راشه، اوس مې ښه كاروبار جوړ دی
 په زرگري شپې مې تاته، نن له ستورو نه هار جوړ دی
 ښاپيړۍ زما استاذه، پر غزلو يې لاس بردی
 رانښودلی يې په خوب كې، د سندرو پيغمبر دی
 ښاپيړۍ مې سپينه بازه، شين د زړه كوتر مې و خوري
 په پنجو كې مې ورتول كړي، په هنر هنر مې و خوري
 ښاپيړۍ په سفر ځمه، د خبرو خورۍ راكړه
 خاما خا كه شين طوطي شوم، د شكرو خورۍ راكړه
 ښاپيړۍ مراقبه شوه، ښاپيړۍ خبرې پريښوې
 مروره رانه گرځي، ترې نه مات مې يو بنگرې دی
 ښاپيړۍ ته ملامت يم، ترې شكولۍ مې ځونډی دی
 كچ او كيچ يې وړم د ليچو، شنه بنگرې به ورته راوړم
 د لونغو دمريو، ډك ځونډي به ورته راوړم
 چې له ځان سره روان شم، ښاپيړۍ را سره مله شي
 د سترپا متاع مې لوت كړي، مهربانه غوندي غله شي
 كه نړۍ مې مخالفه، ښاپيړۍ مې په طرف ده

چې امامه د گلونو، او رڼو پرخود صفة ده
د اخلاص خپيرې ورکړم، چې کوم ديو د وسواس راشي
زه چې دومره رياضت کړم، بناپيرى به په لاس راشي
بناپيرى رنگونه راکړه، سرو غاټولو رانه غوښتي
گلابونو او نرگسو، آن چې ټولو رانه غوښتي
بناپيرى په غنم لوكې، زمونږ برکي ته راشي
د حجرو د جوماتونو، د گودر کلي ته راشي
ږلى بند له کلي تاو کړي، شين قرآن په غيږ کې واخلي
زمونږ کلی به د امن، او ايمان په غيږ کې واخلي
اوس به ول د څنوراکړي، لوكومه ملا ترمه
يوگيډى قبوله شوې، په آمين دعا ترمه
نور قلم به مې سور گل شي، په خوږ لاس کې مې کرلى
بناپيرى په شين دسمال دې، غوڅ ورغوى را ترلى
که له تندي مرمه مرمه، که ژوندون سراب سراب شي
مرغله خوله به راکړي، بناپيرى به شين درياب شي

۱۹۹۸/۱۲/۱۲ پيښور

شین همخولی ((دخنکل دلیک حواب))

مینہ می و منہ پہ مینہ مینہ
ستا پر کرکنہ پر ممانہ سلام
ستا دننتر پر زلفو زلفو سلام
ستا دخیری پر پانہ پانہ سلام
چی ستا پر سرده له کتاره وتی
پر هاغه سترې ناسته زانہ سلام

* * *

لیک دی شه ډیره موده مخکې راغی
هی هی چی زه د حواب تاب نه لرم
د خیال نیلې می گوډ په نیمه لارکې
ملونی یې پری پنبه په رکاب نه لرم
د شعر پادشاه ته یې شاگرد دی یمه
بې له تاشین د شعر کتاب نه لرم

* * *

داسې خومه وایه چی هیر دی ډیر دی

گراڻه پادشاه مڀ ته يي پير مڀ ته يي
په ويڻه هم زما په سترگو کي يي
دسهار خوب مڀ يي تعبير مڀ ته يي
دزړه هنداره درپسي گرځوم
دهغه ستر نقاش تصوير مڀ ته يي

* * *

گراڻه زه ډير دميني وږي يمه
لکه یتيم مڀ پر سر لاس تيروه
ما سره غرونه غرونه مينه کوه
زما پر زړه دهنر لاس تيروه
په تور کمر کي هم چي بنکلي گورم
پري بنه روښان دجوهر لاس تيروه

* * *

خالي لاسونه مڀ له ستورو ډک کړه
چي پري لمنه د سپوږمې ونيسم
ستا وني دنگي دعا گاني زما
دبنکلا عرش ته به ځولي ونيسم

دا گیدر خیال وختونه برند دي ولي؟

لنگه زمري به تر لکي ونيسم

* * *

ته دخداي شين باغي بنا مارخونه يې

چې گني تا دلالتنا ويلې

زرگونه کاله تا د حال په ژبه

دهغه ستر جمال ثنا ويلې

تا د بلال درنگ په توري توري

د پربنتو د خال ثنا ويلې

* * *

ما به سوما گني دخپلي غيږې

دهري شني ونې په سردي قسم

شراب شراب به زما شعر جوړوي

پر شرابونو د کوثردي قسم

له درده ډکه مي غزل توري لره

پر شهيد غاښ د پيغمبردي قسم

* * *

زه چي ماشوم وم افساني مې خوبني
چي ترابان به گل اندامه يو وړه
ماوي چي ته به وي قاصد جوړشوي
تابه خبره تر بهرامه يو وړه
په دريم گام کي به شول بنکيل ترابان
که دا ولجه به يي دوه گامه يو وړه

* * *

ته خو اوس هم له شنو خوبونو ډک يي
په خوب کي ډير زيږي گلان راليږه
دگلابونو په رنگونو کي رنگ
ها سور وزري بلبلان راليږه
يه دسندرو مرستندويه زما
دغزلونو غزالان راليږه

* * *

له مانه بنکليو تبتولي زرگي
خه چي راپاتي وه سندرو وخور
يوخه شين رنگ شوتاته ليک پري ليکم

خه هم داو بنکو مرغلرو و خور
دسر بنیینه کی چي شو گل دفکر
وینوته تـ پـه دبرو و خور

* * *

یو شو خیالونه نوي لوزي لرم
خان سو حوم خود غزل اور غوارم
منم هوسیو دې گیلې راوړي
دا گلالی قافیې په پور غوارم
دژوند دریا ب لرم خه مـ پـه خونه یم
دخپو ژبه وایم شور غوارم

* * *

ان ترسهاره دې غم وینس ساتي ما
شپه رونوم تاته شپیلې غوربوم
دناصر باغ د شهیدانو تر څنگ
دهدیرې شاته شپیلې غوربوم
ستاد شهید شپونکي ویرنه وایم
د "پسرلي ماته شپیلې" غوربوم*

* * *

ستا درنو چينو دتندې مينه
بس د "درويش" په ترانو ماتوم*
"پيکار" اشنا يې له سپين غره راوړي*
خمار دبنگ په پيمانو ماتوم
له ولولو ډکه هوسۍ تلو سه
د "غضنفر" په افسانو ماتوم*

* * *

ته واچې ستا د سيلۍ شغ په کې دی
د "کليوال" مستې سندرې اورم*
د "شاسعود" په پادشهي کې گرځم*
نغمې د "مستې قلندرې" اورم*
چا زهر هم د خندا جام کې را کړل
له چا ترخې ترخې خبرې اورم

* * *

په وينه وينم لکه خوب بنا پيری
پر مايې زيری د غزل کړی دی

دچا او از لکه دشاتو خوږو
خدا یرو په ماخو یې څه چل کړی دی
وی: ته خبرې کوه چوپ یې ولې؟
کاروانه چیرې دې مزل کړی ده؟

* * *

یوه شاعره هم په خوب کې راځي*
سوریې کمیس وي دالوان اغوستی
شنه یې لستونې لکه ستا بنفشې
اوسپین پرتوگ یې وي دسان اغوستی
ته یې راشین په تورو سترگو کې وي
موسکی نظریې وي ایمان اغوستی

* * *

کله چې وځاندي رښتیا وایمه
غونډی غونډی شي ارغوان گلونه
روښان تندي لري دلمرد ذاته
شني رزغونې کاندې باران گلونه
شرنگ دپایزيب یې وي قدم په قدم

ورپيې وروستو وي روان گلونه

* * *

خوږه خوږه دخپو ژبه وايي
په غورځنگو لکه درياب روانه
لکه تپه په ساز کې تاوه راتاو
سره دډول او درياب روانه
پر بډ رنگيو به يرغل راوړي
لکه دبنکلي انقلاب روانه

* * *

رانه وي شمع لگيدلې پاتې
په شومه دم کې شم له خوبه راويښ
دخوشحالي او بنکې مې سترگو کې وي
په بنکلي غم کې شم له خوبه راويښ
غزل غزل شمه نغمه نغمه شم
ويده قلم کې شم له خوبه راويښ

* * *

شمعې ته گوره خو په سترگو کې مې

دتللي خوب يوستري سيوري ناست وي
شمع قلم شي او خبري كوي
پرسري شي ن دغزل توري ناست وي
شمع نبتري شي ، شمع و غخي بري
پري سور وزري غوندي ستوري ناست وي

* * *

رانژدي زره ته تر ليلا نه ډيري بي
دالري نه ده چي مجنون دي نه شم
خداي مي دي گل ستا دلمني لري
دچا په سترگو كي زرغون دي نه شم
چي مي له خانگي زر شهبازه جوړ شي
شم دي ادا نه چي ستا زيتون دي نه شم

* * *

زه به په كلي كي كوكنار وكرم
چي ستامچي راشي گلونه يوسي
او كه پر كلي زلي ووريده
نوهسي نه چي تش خانگو نه يوسي

خدای مهربان دیگوندی شات شی آشنا
زماله غزل نه دی لفظونه یوسی

* * *

چی ستاله غیری بی گلونه راوړل
مینه دهغی خانگی اوروه کنه؟
هسی په خپلوکی خبره کوو
سپینه خولگی می باندی پوروه کنه؟
ته په ایمان، د شپونکی ورور شپیلی بی
دا سرافیل د شپیلی خوروه کنه؟

* * *

رانه خبره اخوادې خواشی لږ
گرانه چی تییری خاطرې دې گورم
زه چی مرغان اورم چی ونې وینم
تریانه ویرې خاطرې دې گورم
هیربه می ډیروی دومره ډیرهم نه دی
رایادی، هییری خاطرې دې گورم

* * *

د پيښور گرمې به سوي ومه
خوترنم دې د باران را په ياد
دومره بڼا غلې دييلتون هم نه وم
تا کړې په سترگو کې ياران را په ياد
دوبلا په وچو کتابو کې نه يم
اوبنکې لا پيژنم گريوان را په ياد

* * *

بيا پسرلی درغځوي لاسونه
بيا د پښو بيلو بنفشو موسم دی
ډک د شبنم کنډول پرسر د غاټول
توره بلبله دنشو موسم دی
برگې رمې کوي تکميل د بنکلا
وچې شپيلی دشنو ورشو موسم دې

* * *

غواړمه دوي لسيزې شاته لاړ شم
ستا د زلمې غرخه کيسه راواخلم
پری کروندی د زړونو وکرمه

په لپو لپو تلو سه راوا خلم
داغ دبارو تو شته د ذوق پر لمن
اوس به دمبنکو گلکاسه راوا خلم

* * *

ها تور کمر پر سري بي سپينه سپورمي
لکه دولسي چي پر تور اس تيروي
دي په رگ رگ کي يې سپين توري راشنه
هره شپه کومي ته الماس تيروي
ته وا چي سري بي پر اسمان لگيري
د سحر لمري بي پر سر لاس تيروي

* * *

هماغه دي! هغه غرخه اوس هم وينم
دهاغه تور کمر پر سر ولاړ دي
بنکر د الماسو يې سپورمي ته رسي
سترگو کي ستوري لکه لمر ولاړ دي
ديوه پردي يرغل خري بي واوريد
خک خک، غور غور، خنجر خنجر ولاړ دي

* * *

غرخه نشه ، غرخه دميو ډکې
خو تنکې خانکې دسوما خورلې
غرخه دشنه ځنگله مجنون وگنې
غرخه دی « ځنې دليلا » خورلې*
ځنگه غلام شي په گل خانگو کې يې
قلمي گوتې دبادشا خورلې

* * *

غرخه پريږده په جنوبي ځنکل کې
دشمال خواته دشمال سره ځم
دبرگ وزرو الوتکو پرسر
له يوه زرین مارغه دخيال سره ځم
دلمر په رنگ ، رنگ سره دانه دباران
خورم په تالی کې زرغون تال سره ځم

* * *

له سپين سالنگ نه يې لمر ټول ونيو
له روس نه دومره الوتکې راغلې

ڪوچ پڪي نشسته خوله اور نه ڊڪي
گوريءَ داوسپنڀڳر کي راغلي
دمه يي وڪره دبا گرام پر ڊگر
داپه لٽون ڊڪومي ور کي راغله ؟ !

* * *

يو خوشين سترگونا اشنا وگرو
په برگ وزرو کي بنزين واچول
پر خاي دزرونو يي په لاس دشيطان
سينو کي تور کاني ڊڪين واچول
داور بمونه يي دلپولاسو
پردعاگانو پرامين واچول

* * *

دا برگ وزري په دوره راوتسي
زمور ڊكلي پر سر اور تويوي
دا ظالمان پر خيڪرو لي زلميان
له خوان زرونو نه يي زور تويوي
پر سپينو ليچو يي سرپه ونه ڪره

ترینه دشنو بنگریو شور تویوی

* * *

راغلی دورو شاهینانو په شان
سپینو کوترونه یې بام اخستی
په مازدیگر کې یې چرې دي بنځې
زمور له کلي یې ما بنام اخستی
بس په زخمونو یې نما نځلي یومونږ
رانه یې گورد سره آرام اخیستی

* * *

هغه ده درومي دځنګل پر لور
چې ځوان غرخه رانه عدم ته یو سي
کباب یې و خوري له شرابو سره
بنګردالما سویې موزیم ته یوسي
له مستو سترگو نه یې رنگ د غورځنګ
د مرګ د توري شپې تورتم ته یوسي

* * *

غرخه سری سترګې پاریدلی ولاړ

تر پښو زنجير د «ليلا خڼې» راتاو*
هلته ملا ماتې سوما هم وينمه
تر ملايي سري دورينم كڼې راتاو
دماتي خانگي لاس يې غاړه كې پروت
تري سور خندي سپينې مشكونې راتاو

* * *

دبرگ وزرو الوتكو وزر
دشنو نبترو پرسرونو لگي
يو سيل د سري او سپني غشي راخي
دتور كمر په تېرونو لگي
آه د غرڅه د پښتې خړپ مې واوريډ
بلي لمبې يې په ښكرونو لگي

* * *

غرڅه له ډيره درده كړي كه و كړه
درزوننه و كړل د كمر ډبرو
دخوان غرڅه كړي كو ته تينگي نه شوي
منډه اخيستي ده لښكرو ډبرو

ژور گـرنگ له ازانگونه ډک دی
راپنځولی دی محشر ډبرو

* * *

غرڅه دمستی ځوانی درد اخیستی
کله په پنبو کله په سر گـډیري
په گـډیدونکي نظر هرڅه گوري
ونې گـډیري او کمر گـډیري
پرسر یې بیا دبلا سیوری راغی
چپې یې داوسپنې وزر گـډیري

* * *

شونابره برگ وزر و ته ځیر
داله آسمان څنگه پرانگان وریري؟!
پری زنځیرونه راشیوه شین سترگي
ته واکړی کړی ماران وریري
خدایه! ورولیره له غیبه درمان
جهان دردونه یې پر ځان وریري

* * *

دشنه ځنگله په هغه لری خو کي
ماته دبر کلي شپونکي بنکاري
توپک په نښه او دپرانگ په خو کي
داسی په بریدلکه زمري بنکاري
گوره شين سترگونه به بنکارخطا کړي
زړه دتورسترگي کي غورځي بنکاري

* * *

هه هه غورځي له ډيره درده کوي
له ملخي توپک يې اوروريږي
ها سپين زنځير په سرو گوليو ولي
پرهغو شنو سترگو هم توروريږي
په ترپ داوسپني پرانگان تښتي
او پرزخمي غرڅه ټکوروريږي

* * *

غرڅه پرکانو باندي خوله ښخه کړه
په مو ملایي پسي کمر څيروي
غرڅه د ځوان ولي اروا وبولي

په بنکړد تور کمر ټټر څيروي
ته وا ، علي په خليدونکي توره
ديوه تور کافر ځيگر ځيروي

* * *

له تور کمر نه شنه لښتي روان شول
درومي دکلي ترگو دره رسي
په دی اوبو کې مملايي ده گډه
دژوبلو ژنوتو تر پرهره رسي
ټکور ټکور ژني پيا توري په لاس
ځي دجنگونو تر ډگره رسي

* * *

دشعر باد شاه ستا حماسي افسانې
تر حقيقت نه هم ځلانده وينم
تر شعر نه شني وني دي بوري مه شه
دزړه دعا په وينو تانده وينم
تل دي سپوږمي ستا دنښترو پرسر
دنور په تار کې اويزانده وينم

* * *

د تورو لرو په خلوت کې غلی
په شنه چمن کې لکه پیر ناست یې
یار! د سهار د خوب کاروان یې زما
دیوه رنگین غونډې تعبیر ناست یې
زر بنسپیری، مې د زړه تخت گرځوي
پکې بادشاه پکې وزیر ناست یې

* * *

ته د شعرونو شین همخولی زما
د سور وزرو بلبلانو کتاب
ستاله گلونو نه مې رنگ راوړی
ورمې تری خيږي ستا د لیک د خواب
لادې بل باب ته رسیدلې نه دی
کاروان طالب طالب دمینی د باب

په نښه شوي:

د ښایسته غزل بون محمد صدیق پسرلی د غزلونه مجموعه ماته شپیلې. پیاوړی شاعر درویش دراني، زلمې نازک خیال شار عبدالله پیکار، پیاوړی کیسه لیکونکې اسدالله غضنفر، دمستو شعرونو شاعر کلیوال خټک، د درې گوټیزې دايرې شاعر شاه سعود، یوه افغانه سندر ماره چې خوراوازی یې افغانستان رایادوي، زما ایډیال شاعره چې په انساني څیرو کې مې نه ده لیدلې، چې د بوی ښکلې اروا یې زما د تصویر په ورکه جزیره کې اوسېږي چې حضور یې وخت په وخت په شعرونو کې احساسوم د لیلای څنې زموږ په غرونو او ځنگلونو کې یو ډول ځنځیري واښه دي چې اوبدل شوو کو څیو ته ورته دي.

ليونيه سندر ماره

که دگلو خانگه خانگه ، پانه پانه

په روپي روپي خرڅيږي

چې روپي درسره نه وي

ته به څه کړې ته به څه کړې؟؟

که بازار کې د مرغیو پی خرڅيږي

که له غمه وي خوب وړی

لکه سیند چې یو سي مړی

د سهار لمونځ دی قضاوي

په پنجره در ننوتې

د ځنگله توره بلبله

په مینو که کې سندر

په وزرو کې یې ستوري

او په ستورو کې یې پته

له سپوږمۍ درته رڼا وي

په منگول کې یې راوړی

يو تنکي گل دسوما وي
او دغرونو پر سرونو
زيړی لمروي خرک وهلی
که له گل نه ، له غوتې نه ، له گل پانېو
لپه نه شي ډکولې
چې يې وشيندي دبنکليو پر سرونو
دبناغليو پر سرونو
او ددنگ دنگو خلیو پر سرونو
داسې وکړه چې داغورډې را نژدې کړه
ليونی يممه له راز دې خبرومه
دبناغليو له انداز دې خبرومه
يوه بنکار ته لکه باز دې خبرومه
که گلان غواړې دغرونو او دگتو پرسرونو
خپلی وباسه په بيلو پنبو روان شه
داغزيو ، دسکروټو پر سونو
دعا تويه کړه له لپې
لپه ډکه وره له ناره

وهه لاره ، وهه لاره
خو دمینی تر تم خایه ورسیری
دبنکلا تر لویه خدایه ورسیری
هاغه پوری خلک وپیژنه دوی دی
چې مې سترگو کې دیار کړي گلونه
اوبه خورته یې له مونږ نه اوبنکې غواړي
دسرو وینو دپرهاړ کړي گلونه
ورته گوره داغزو په خیر ولاړ دي
دوه درې نه دي ترزرگونو ډیر ولاړ دي
ډکه لپه دسکرو تپو
کړه په پنبو کې ورگوزاره
له نرگسه تر گلابه
دبلبلو تر چغاره
یوه شنه لاره پیدا کړه
لیونیږه سندرماره

1999 / 10/12 پېښور

ژوند

دنگيدلې يوه تيرې ده له پانه
ده خرگنده گړندۍ لکه بيانه *
يوه غشي په کمان کې خان رانکلې
په هوا کې په مستۍ ځي يوه زانه
د سپورمۍ نغمه په خوله توره بلبله
په مښوکه کې يې تکه سره گلپانه
کومې نجلې په کې تال دی اچولې
پر بيالې باندي ولاړه ده بيکپانه
په اوبو کې منتشر دي دوه تصويره
يوه تابلو ترې نه نه جوړ کړه ناجانه
انځور گړدي انځورونه پنځولې
پرڅه پرڅه دژوندون پر هره پانه

* د بيانيې اورواني تيرې تشبیه د يوه عربي شعر تر اغېز لاندې

شغ

شغ شور اغلي شغ شولاڤي
پولادي برگي کوتري
نه يي زده غومبردميني
نه يي رپ وهسي وزري

پري اوبنانو مههارونه
ترها پوري رغي تللي
داونبه په پنو کي بيادي
دگورگرو اغزي تللي

بيا برگي په هوا گرخي
تو غندي ولي راولي
داچي پاس پکي سپاره دي
تر شيطان دي هم ناولي

سورکي اوبن وهي تريکي
په لمبويي پسته وري دي
يو خوگزه تري نه اخوا
غورخي دلي کپري دي

بدرگه

ته دستورو شاته پته
له سپوږمۍ نه ډیره لري
د سحر تورو بلبلو
به راوړې درنه سندرې

لکه لمړپه غره وي
مازديگر کې مې موندلې
هلا لي اوږې په غاړه
په اختر کې مې موندلې

له غره کلي ته راغلي
په گودر کې په خندا شوې
پرک دنيا دې کره روښانه
لکه سره سپينه رڼا شوې

کري دنيا راسره رخه
چي ته ماته وي راغلي
چاته مه وايه حالونه
چوپ چوپ غلي غلي غلي

تاچي مالره راوړي
خون دوره آئينه وه
ستا په مخ راته هر کاني
او ډبره آئينه وه

تايي کري بدرگه ده
چي مي او بنکي دگريوان دي
تاله ماسره ژرلي
ټول دکلي شهيدان دي بدرگه

دگل په سپارو کې

سپارو کې دگل ، بلبلان بلبلان
وايي وي دې ودان ، داوطن دافغان
چاته ټيټ مه شه ټيټ ، ددې غرونو غرور
دگلو نو غونډۍ ، سکه خویندې دطور
خدايه ته يې شه مل ، په پاک روی دحضور
ډير بناغلي لرو ، مريدان دمنصور
داسر تيري د عشق ، پتنگان دایمان
دارته ځي په زارزار ، يا قربان يا قربان
شپې شوې ډيرې اوږدې ، ورک سبا راولئ
باردنور قافلې ، درنار اولئ
دیتيم پر خولگۍ ، بيا موسکا راولئ
مهاجرې مرغۍ ، بيرته بيا راولئ

شين بهڪي طو طيان، سپين وزري مارغان
تور لوگي چي دجنگ، ڪري جارو په يو آن
خدای به بيا ڪري راشنه، تورو شپو ڪي سپورمي
په گدا به راجي، په خپو ڪي سپورمي
لپي لپي به خڪو، په اوبو ڪي سپورمي
زرغونه به موشي، په رگو ڪي سپورمي
دوطن مور مو وري، پاس په سر شين قرآن
مخ په لمريو روان، مور دستورو ڪاروان

□ / ۹ / ۱۹۹۹ پيڻور

امیل

گل و رانه گل و، خو دا گل کله دباغ و
پر مخې مې واړوه دتیلو ډک خراغ و
ډیره غریبې وه زما زړه پسې داغ داغ و
شپې دغم اغوستې هغه تور لباس دزاغ و
شین شال دې پر سر و آسمانې رنډې راوړه
سرې جامې په غاړه الوانې رنډې راوړه
نیمه شپه را پاخیدم عجبه ننداره وه
لوڅه وه سپوږمۍ په شنو اوبو کې را بنکاره وه
لاړمه ځنگل ته دبلبل سوې ناره وه
نوی یې راخستې دسندرو سیپاره وه

سردې نه شو ډک مې ځنگانه ته وو دروړې
 مات لاس دژوندون مې گريوانه ته وو دروړې
 ماته و په غيږ کې عجب جهان راغلی
 کشف و راته شوی لکه ورک جانان راغلی
 «تا» بې و کره زړه ته و ماشوم ایمان راغلی
 ژبه مې خوږه وه پرې شیرین بین راغلی
 ته په څپو راغلی په سندرو کې دې ډوب کړم
 سرو سپینو مهینو مرغلو کې دې ډوب کړم
 پیر مې بې پاچا مې بې لا سونه به دې بنکل کړم
 گام په گام دسترگو برگ اسون به دې بنکل کړم
 اوبنکې به دې بنکل کړم ، الما سونه به دې بنکل کړم
 راوړه دنرگسو گيلا سونه به دې بنکل کړم
 داسې مې خمار کره چې سرخیل شم دمستانو
 پانې پانې گل شمه امیل شم دمستانو

سین ته دې گوزار کړم که ویالی ته دې گوزار کړم
گوره مې چې ځان څنگه له تېرې گل نه زار کړم
مینه مینه مینه یم د بنکلي یار دې یار کړم
تار دې په تسبو کې کړمه تار دې دستار کړم
کله الا هو وایمه کله زمزمې به
کله به تسبې اړوم کله هم نغمې به

ڪا واڪه رنھايي

گوره! راروان دي راغي خُغلنده مشال دي
ستوري، ته واغشي سورپه وينو دغزال دي
شپه ده نيمه شپه ده، دنبامارپه خوله ڪي لال دي
پرڪ وهي ديارپه سينه ٽنڊه شينڪي خال دي
شني لمبي له جام خيڙي ڪا واڪه رنھايي ده
ريڊمه له ڌاره خطرناڪه رنھايي ده
ستورو راپه گوته ڪرڻي مستوري بلاگاني
توري توري وني لڪه توري بلاگاني
شاته يي ولاڙي نوري نوري بلاگاني
راغلي راپسي ادڪي موري بلاگاني
هاغه ده سپورمي رانه پنه منڊه شوه روانه
سربه بياراوباسي دوريخوله گريوانه

تپ شي تپ شي تکی تکی پر خه پر گلپانهو
کله کله سوې قلقله راشي د زانهو
باد هم ياغي آس دی خړپ يې وايستو دکانهو
کله په دره کې ششني وکاندي دبيانهو
شخ شو ، شو پرک مي دبنو په خواکې تير شو
نوی مي نظر شو هغه زور نظر مي هير شو
خه گورم ، دگل پنبو ته پرته رامه نجلی وه
سپينه را پريوتي له شينکي بامه نجلی وه
دابې شرمه لو خه بنه پوره خامه نجلی وه
خت خت به خندا وه مسته بي جامه نجلی وه
ورغلم نجلی نا ، درنو اوبو چينه وه
ومي خنبله يخه لکه زر خله کينه وه
بره له ابشاره رارواني دي سندرې
بنکته په گداي ورته لمنخي اونبترې
ويښې دي غور غور دي او غرنه کوي ډبرې
جوړ غمي دپرخو دي دشيپې توري زرگرې
شپه گوره شاعره شهکاري کوي لگياده

نن خو دې ليدلې په رڼو سترگوروياده
لپې لپې وينې تويې ټکي ټکي پي دي
پرانگ ته گوره پښو لاندې يې سرې دگل غوټي دي
واوره په ځنگل کې دکبلو سوي سلگي دي
بنخ په هاغه پرښه کې بنکرونه دهوسي دي
وگوره جلال ته دجمال په وينو پايي
دلته هرزوال بس دکمال په وينو پايي

۲۰۰۰/۷/۲ پيښور

غزل

يو شرنگ شو چې د شنو ما تو بنگريو سره ولاړ
يو ورور مې و مين شو بڼاپيريو سره ولاړه
يو ځوان غم يې راپريښود چې سپين زيرى به مې کړي
ما شوم شو او د ستورو د گوديو سره ولاړ
سهار زموږ بهير ته و راغلى يک تنها
ما بڼام له ډېرو ډيوه گيو سره ولاړل
زير گل و د گلابو، په سره اور کې و راشين
باران ته تيرى تيرى و زليو سره ولاړ
زرين کبان يې ونيول د مينې په چنگک
ساقى شو د شرابو له کشتيو سره ولاړ
رباب و د چندنو مست په مستو تپو مست
شرنگا يې شوه راپاتې له ځوندو سره ولاړ
سوما زموږ د غره و خو ډېر ژر د ابديت

له چټو چټو پېغلو جينکيو سره ولاړ
فقير و خو چې رام يې کر سپين آس د بادشاهي
د شعر داو و خو بند و شهزاد گيو سره ولاړ
يو شين زرغون طوطي و خو حيران يمه په دې
په سېل کې د جنت له توتکيو سره ولاړ
مړه شوي گړنگونه يې ژوندي په ازانگو
شپونکي آشنا مې ورک شول شپيليو سره ولاړ
کاروان د سرو غاتولو يې و خان پسي راتول
ننگيال په بدرگه کې له غتو سره ولاړ

۱۹۹۸/۵/۷/پېښور

دلته د ياقوتو چينه

دلته په دي خاورو كي دستورو ډك آسمان ويده

دلته مو (ساهو) جانان دي دلته مو ((امان)) ويده

مونږ د ب تصويره يو ، بي لمر د يو

دلته دهندارو غوندي ځلنده انسان ويده

مروله تندي مرو ، سترگي پر كوم بنكلي خوږي كاندو

دلته د ((ياقوتو چينه)) لال د بدخشان ويده

دلته دوطن د غرونو شين طوطي دمه كوي

دلته د چند ښوونه دلته ارغوان ويده

اوبنكي د ليلا يې د سندر و توري توري دي

دلته مينه مينه د مجنون څيري گريوان ويده

دلته به په زړه گورئ دانوري سترگي كارنه كا

دلته درمزونو درازونو يو جهان ويده

بنكاري مروردی هغه ورور هغه شاعر زما

دلته دوطن د ((پسرلي)) ((بنكلي ارمان)) ويده

ڊڪ زمونڙ ڌڙو نه ڌي تشيرڙي نه روڌو نه ڌي
دلته ٽپه ٽپه ده غزل ويده رمان ويده
پام ڪوه سلام ڪوه نيسمه چي گستاخ نه شي
دلته يو عيار ويده يو حوان مرد ميدان ويده
ده هم پنجه نر مه ڪره دوخت له بل مغل سره
دلته يو سرتيري سپا هي دخوشال خان ويده
ستري ستري راغي درحمان غير ڪي يي سر ڪينبود
دلته ڊڪنڌ ڌسرو غا ٽول بيا بان ويده

اروانباد حاجي صيب دولت زي ته !

مضطرب يونن سکون له مونږ نه ورک دی
يو شیرين سپی پرون له مونږ نه ورک دی
چې پرې سترېو لارو يو به سر کيښود
د بهير هغه ځنگون له مونږ نه ورک دی
هر يو توری يې تراوښکونه هم روڼ و
د خوږې مينې مضمون له مونږ نه ورک دی

ما بيگه ليد لي خوب و

ما بيگه ليد لي خوب و
چي شپه راشي او بيگه شي
بيلتون برید راباندي و کري
او له غيږ مي يار يوسي
مرغلرې تار په تار شي
له اميل نه مي تار يوسي

ما بيگه ليد لي خوب و
خوک له مانه قمار يوسي
غلچکي په منډه منډه

سور ڇنڊي له ستار يوسي

په ورغوي ڪي مي لال وي

رانه داهم بنا مار يوسي

ما بيگاه ليد لي خوب و

چي سيلاب راشي بنا يوسي

دگودر له جينڪونه

دمنگيو ڪتار يوسي

شين لوگي له ڪلي خيڙي

اور په غيبر ڪي چنار يوسي

زه سهار له خوبه وينس يم

چي خوب راشي دلدار يوسي

دبھير له ڇوني غيڙي

يو سپين ڀيري سردار يوسي

دي دڙوند له مرغلو

د مرگ پيغلي ته هار يوسي

لمدي سترگي زړه داغلي

نن سهار له خوبه وينيم

ته وا ، بنه ږلي وهلي

لاله زار له خوبه وينيم

11 / 4 / 2000

غم

غم دي زما په اوبنکو خکه وکره

پردي ايمان لرمه

نمک حرامه نه دی

کله يې هم چې لاس ورورسیږي

ستا د خدا گلاب ته

له مایې نه دریغوي رابه یې وړي

دوعا

زه چې سره ګلاب ته ګورم

د زړه تنده مې شي ماته

بې اختياره دوعا وګرم

کله ګل ته کله تاته.

خدای دې ډېر لري ګلونه

خدای دې نه کړي چې راشنه شي

ستا په سترګو کې ګلونه

امتزاج

خه گلاب گلاب ملگري دې را کړي

زما زړه په گلابونو کې نغښتې

بلبلک دی بلبلک دی

پرې باران د گلابي نغمو را وړي

زه به ولې گيله من يم

که يو څوک دې هم را کړي

د ښمنان لکه اغزي دي

خه دنيا خونه ورا نيږي

که همدا په گلابونو

کې نغښتې بلبلک دی

داغزو په لښته ووهي او شغ شي
سور په وينو او از وکړي
ددردونو په وزرونو پرواز وکړي
پانې پانې گلابونه ترې خواره شي
او رنې رنې اوبه يې په سرو اخلي
ما خوږې خوږې نغمې له تانه غوښتي
ما په وينو سرې نغمې له تانه غوښتي
تا هم راکړې زما ربه !
دگلاب او داغزي له امتزاجه
ددښمن او ددوستانو له مزاجه
ستا ددومره ستر احسان ډيره مننه

۲۱ / ۸ / ۲۰۰۰

گل او بنیاد م

د گل خوراک خاوری، ایری اوسره

لرې رنې او ډیرې خړې اوبه

بیا هم سپیڅلې دی، بنایسته دی، له وړمو ډک دی

سترگې اوزرونه پرې خواږه شي له رنگونو ډک دی

خو ، بنیاد م چې پرینستو ورته تندی ایښی دی

گل ته ورگوري او تراوښکو نه رنې اوبه څښي

له تکو سرو منو نه خړپ وباسي

حیران په دې یم ، دا بدرنگ ولې شي

۲۶ / ۸ / ۲۰۰۰ پېښور

غزل

پنپي بيلې وهم منډې پروت مې غاړه کې پټکي دى
خاروان مې نارې ناوري ځي کاروان يې گړندى دى
منگول يې پر لمن کيږدو جوړه زه او جانان مې
تر منځه مويو خداى دى دې خوازه يم اخوادى دى
گلونو مې پر سترگو دير غل ترلې نيت دى
ما خپل دزړه په وينو لمبولى پسرلى دى
دپټ ضمير په باغ کې مې ستا مخ ته مخامخ يم
چې ستا دمخ په مخ راته هنداره هرکودى
رباب يې کره مطربه چې په ترنگ يې ستوري گله شي
داژوند مې دغمونو لمر وهلې وچ لرگې دى

له زره نه او بنکو ورشئ له بنکاري نښه خطا کړئ

لينده په لاس را کاري دکبلي په خوله کې تى دى

چې هريو کليوال يې پسې غشي دي راخيستي

شاعر يې غرخنې دى که غزل يې غرخنې دى؟؟

بس ستا دبنگرو شرننگ باندي کوي تول دسندرو

په خدا که به کاروان دي پوى په سړدى يا په لى دى

نريزي تنې داوم ژور دغره لوړه څوکه

۱۷ سنبله ۱۳۷۶

غزل

دشپې چو پتيا ديوالي گړۍ ټک ټک ماتوي
او که زرگر غمې د عمر په څټک ماتوي
ستا پر تنکيو پښو مين دى ته خبر هم نه يې
چې په تنها کولا سو کاني د سرک ماتوي
بنايي د بنکليو تور بانه دي له الماسو راشنه
سپيني هنداري چې د زړونو په سترگک ماتوي
داسې سيلۍ له ستوني ونيسئ چې گام وانخلي
څلور گلونه چې په هريوه څپک ماتوي
مسته غزاله د غزل ، د بيا بان کاروانه
کره را پيدا چې د نقاد زمري د شک ماتوي

غزل

له زړه نه راشي لکه سور د وینو خال خاڅي
له سوري لاس نه مې د سپینې سولې سوال خاڅي
خدایه دا بیایې ده د کوم ستوري مری پرې کړې؟!
چې یو شفق وینې له توري د هلال خاڅي
ها غلته لري دننبره په تن کې غشی بنځ دی
ها غلته لري تودې وینې له غزال خاڅي
نن یې دي پاکې د نرگس ډکې یتیمې لیمې
شبنم داو بنکو له لستونې دشمال خاڅي
د خوږ اشنا او بنکې مې بکل کړې هک پک پاتې شومه
تروه سرکه څنگه دشاتوله دیوال خاڅي؟!
دنري تار په صراط وړمه گنهارې نغمې
په هر قدم کې رانه سرتوئیري تال خاڅي
خاورین جهان کړ راته چارنگین بنکی طاووس؟
څوک مې په سترگو کې کاروانه زرغون تال خاڅي؟

۷/۱۱/۱۹۹۵ پېښور

غزل

نه رانه از خوشحاله نه زوی دازردی
نه مې بت جوړ کړی نه مې غوڅ دبست وزردی
خوب مې تنبیدلې که په لاس درغی رایې وړه
ماته چا ویل چې پر خوبونو دې لاس بردی
خم چې له لفظو نو نه دشا تو مچی جوړې کړم
چا وې ژریدلې دلته گل دپیغمبردی
بس دزړه په مراندو خو ملا ماتي لغات و ترم
گرانه ! شاعري خه ده ؟ اسان غو ندې هنردی
لپه لاس مې ونیول ساقی کرم به ډیر کوی
تاته دې دعا شي خو همدا زما ساغردی
گوره چې کاروان دبلبلانو درته راولي
راغی له ځنگل نه ، دگلونو جادو گردی

۱۳ / ۶ / ۱۹۹۹ پېښور

غزل

ټول مرور دي نوم د کوم يوه په جام وليکم؟
په دروازه چاته سلام وليکم؟ د ميخانې

پرځای د باز بڼکه به قلم کړمه د غشي
به کورته د بام وليکم مضمون د مينې

گلاب خو ستا د سترگو په خاطر زړه ماتوم د
نرگس ورته امام وليکم صف شي چې گلان دي

راکړی قلم ډاډ د غشي جوړېدلو دا چې
گل اندام وليکم په وينو به داستان د ديو د

ټک لکه لرم راکوي زړه ته څوک خوشته چې يو
ورو - ورو په آرام وليکم د زهر و ذکر به يې

" کاروانه " ! نه يې مني خو به خامخا وي پکې
که د غزل هره مـ صره لکه خيام وليکم

پېښور ۱۳/۶/۱۹۹۹

غزل

ز مولي رانه دتاندو غزلونو کتابونه
بادونه بې سواده دگلونو کتابونه
سپوږمۍ زموږ دكلي درنو ستورو استاذه
اوبو غوندي روان وايي دغرونو کتابونه
ستا سترگې شاگردانې له تنبلو نه تنبلې
لوستی نه شي دسو لوزرونو کتابونه
چې ستا وروزو بنو ته مخامخ شو ترینه هير شول
په ياد يې وو دغشو کمانونو کتابونه
يو خوک لکه چينجې دربا بې خانگورگ رگ کي
يو خوک رانه سيزي دچنارونو کتابونه
يو څه الفبا خويي ظالمې زمزمه کړه
چې نغاري په مومسکا کې درازونو کتابونه
غزلي دزلمو به څنگه وکړي غزونې؟!
کاروانه چې خپاره نه شي دنجونو کتابونه

۱۵ / ۶ / ۱۹۹۹ پيښور

غزل

ستا دتورو سترگو خنگ ته را لويديلى
لپي لپي دلفظونو مې ترې ډکې
دشپيلۍ غږ وگړنگ ته را لويديلى
دتندي خال مې په ژبه ترينه واخيست
بختور مې دزړه زنگ ته را لويديلى
سره لمبه. سپينې جامې مابه او کړي
لمر، دواورو ډک سالنگ ته را لويديلى
ما په خوب لیده چې پروت يې و په پنبو کې
د پاچا سرو ملنگ ته را لويديلى
له کاروان غريب نه سر د غزل ورک دی
ستا دشو بنگړو يو شرنگ ته را لويديلى
غرني نظر مې جنګ ته را لويديلى

۲۸/۶/۱۹۹۹ پيښور

غزل

چي ترانو را پسي درستو اقتدا كړې ده
ماته د كلي د گودر جنو دعا كړې ده
خود به لفظونو ته د سرو زرو او به وركوم
ما پيروي ستا د لاسونو د كيميا كړې ده
زما په سر كې پيغلي گرخي دلرغوني زمان
دلته سپوږمۍ رڼا پر څانگو د سوما كړې ده
حق دى چې مونږ يې د زمريو پر خرمن وليكو
د پښتنو تپو سيالي دا وستا كړې ده
په دوو كې هك پك يم له كومې غاړې لاس را تاو لرم؟
دا قهقهه راته ساقي او كه مينا كړې ده
د تار پري كړي كاغذ باد په شان چې هر چا ونيو
دهغه خپل شو ، خپل زرگي رانه هوا كړې ده
چې څوك يې نه مني هو بنيار به وي مستان خو نه دي
كنه كاروانه په غزل كې دې بلا كړې ده

٢٨/٦/١٩٩٩ تي

غزل

ریاضت می لا هم هغسی روان دی
هغه بنکلی په خدای اوس هم راته گران دی
غم دې غل دی پسې غلی غلی راغلم
پروت په زړه کې می غمی ستا د پیزوان دی
ته راشنه شی په سره شال په شنه لباس کې
شین طاووس په سر کې ناست دارغوان دی
یوه شپه په بدرگه دستورو راشه
مادې نوم دورخې زر خله گردان دی
خلور قله می پر خای چُف دی راگوره
ختم کری می په تا پسې قرآن دی
ستا کاروان دې خدای دگل غیبری ته یو سی
لکه پرخه له اغزونه اویزان دی

غزل

مونڊو ڊوه ڊيو ڪيدلو په تڪل ڪي سره ناست وو
باران را وريدلو په ځنگل ڪي سره ناست وو
دخدای له ترنم ځني مو غيري ڊڪولي
نغمي مونڪلولي په غزل ڪي سره ناست وو
له ڊيري خوشحالي مو شپه په اونڪو بدرکه ڪره
بلا اور اور ڪي وو په ځل ځل ڪي سره ناست وو
موسڪي موسڪي ترسترگو پوري هم تللو راتللو
خواره ڊ ڊر زيدلو زرونو تل ڪي سره ناست وو
شڪست وو او ڪه سوبه زمونڊو وارو په نصيب شوه
دميني ڊ جنگ لوبه وه مورچل ڪي سره ناست وو
جرس نه و قمري ڊڪو ڪو ڳو ناري وهلي
کاروانه لاروي وو په منزل ڪي سره ناست وو

غزل

کلي ته به درشمه او پاس به غره ته و خيڙو
خنځ تر خنځ به گرځو لاس په لاس به غره ته و خيڙو
شني درې که ډيري هم له سپينو او بوډکي دي
ځوبه پکې ځوبه په سره آس په غره ته و خيڙو
دوه په دوه به ورک په تور ځنگل کې شو په سپينه ورځ
شپه شوه لکه ستوري د الماس به غره ته و خيڙو
ژوند ديوې گرځندي او مستې ميکدي نوم دی
څه سره له خم او له گيلاس به غره ته و خيڙو
څه چي ځو د ميني د گلونو له کاروان سره
پاک له انديبنو او له وسواس به غره ته و خيڙو

د عاشورا ورځ پيښور ۱۳۷۸

غزل

بې سپوږمۍ يم د يوې تورې شپې په شان يم
ستا تر زلفو هم زر خله پریشان يم
له باران او بڼکو مې شنې زرغونې شنې شوې
لمر ویشتلې هم دورانگو په کمان يم
سوروزری د زرگي بلبل مې ورک دی
لکه ږدن دانه دانه تیت و پاشان يم
مجال نشته چې زرینه هوسی راشي
دیوه وړان کمرد ډډې ارغوان يم
و دې کورته د پاچا دراتگ وخت دی
اوبنکې اوبنکې له خپل زړه نه راروان يم
دا چې يم د شهادت په لمانځه پاي
لنډه دا چې لکه وړان افغانستان يم
ته واما نه يې وژلي سل اوبنان دي
د منزل دنيمې لارې لوت کاروان يم

۱۶ / ۵ / ۱۹۹۹

غزل

پاخه له خوب نه خوب دې ډير شه دخبرو وخت دی
تا وان به وکړې گرانه گران تر مرغلرو وخت دی
دوی په چنډن کې دي خوړلي دمارانو زهر
دشین بڼکو شنو طوطیانو د شکرو وخت دی
دسهار لمانځه ته دا اذان پر خای په غاړو پاڅو
زمونږ په غرونو کې دزرکو د تنخرو وخت دی
گیدې دې ږدم دا وښ په بار کې پسې پلي به ځو
بیا دبرو ځو دسرگړو دمزر وخت دی
ځم جوړوم په کلیوال جانان توکری دنظر
دتورو سترگو په تور غر کې دگورگرو وخت دی
چې شومه دم شي شپه پخه شي او ویده شي خلک
کاروان دې اوري کنه دایې دسندرو وخت دی

غزل

اوریدی می ہر سہار توری بلبلی
سترگی ستا پہ نغمو بار توری بلبلی
خدا یہ! ژوند می شین خنگل دچور کونڈی کرے
پہ کی گدی پہ چغار توری بلبلی
اغزن وخت گل تہ دغارے غروندی و
چغیدلی چہ دار توری بلبلی
دنگس دغم رانجہ یی دی خورلی
چی چوپ چوپ دی دچنار توری بلبلی
رالیبلی، چی کاروان غزل غزل کرے
دسندرو استکار توری بلبلی

۱۹۹۹ / ۱۱ / ۱۴ نریزی کلی

غزل

کله لري ميکدي ته ، کله بري ميکدي ته
هغه رند يمه چي درومم ، هري هري ميکدي ته
هغه جام زما مراد دي ، چي جانان يي راپه ياد دي
دثواب لپاره راغلم ، ستا کافري ميکدي ته
شپه شوه شنو لمبو اغوستي ، دشيشو نازک لباس دي
شيخه پام کوه رانه وړي ، بيا ډبري ميکدي ته
تير وتم ديار په سترگو ، کله باز کله شاهين شي
ماوي راغلي له جومات نه ، برگ وزري ميکدي ته
له باران دي غيره ډکه ، ساقی راشه چي گل گل شي
دغو ټيو ډيري راغلي ، بيا لښکري ميکدي ته
دکاروان زړه دي مات مات کا ، چي مينا ته غمي جوړ شي
خامخا که چيرته راغلي ، خوک زرگري ميکدي ته

۱۹/۲/۱۹۹۹ پيښور

غزل

د غرونو خلک یو کارونه د بازار نه کوو
شدل پدل گرځو هیڅ ډول او سینگار نه کوو
د خدای مارغان راځي نغمې د ملکوت غږوي
مطرب ته اړ نه یو او ذکر د ستار نه کوو
د سرقاتل ته هم سلام کوو سلام یې اخلو
ولو یې مخامخ له شانه پرې گوزار نه کوو
په ستن کې تار شو اچلوی د سپوږمۍ په رڼا
خراغ کې تپل نه سیزو دا د تاوان کار نه کوو
له پرانگ خرمه اړو و چې لنګې غواوې داړي
پر خانګې ناستې مرګۍ د کاني واره نه کوو
بې خونده نه یو په خوږه په ترخه بڼه پوهیږو
خورو یې پر هیزله خوږو شاتو د کوکنار نه کوو
زلفې خو زلفې دي چې لاس پرې وهو خوند راکوي
پر پراته پرې هم گومان دژوندي مار نه کوو
په نیسمه ورځ ترینه راگرځو نه چې ورک شو پکې
پکې اشنا مو نه شته ځکه شپه په بڼار نه کوو
دنګې بڼکلا سره دمینی مزي بیا غځوو
گرانه کاروانه بس خبرې په چنار نه کوو

پېښور ۲۰۰۰

غزل

چې هر طرف ته خم زما تگلوری ته یې ته یې
که شپې شوې هم په لویشته لویشته ستوری ته یې ته یې
قربان له گستاخی مې راته ډیر یې بڼایسته کړې
زه نیغ په نیغ درگورمه کوزگورې ته یې ته یې
یو خاڅکې د شبنم یمه دلمر له ډاره غلی
ژوندی اوسې د سرو گلونو سیوری ته یې ته یې
دنجونو که درپام شو نو امیل ته به دې یوسی
ځلانده دکاروان د غزل توری ته یې ته یې

۲۰۰۰ پېښور

غزل

ستا وحشي بنگلا به ٽول جنگي آسونه رام ڪري
سل زره لنگر به دڪفارو په سلام ڪري
تش منگي به ڊڪ شي درحمت له شرابونو
راغي ، باراني ساقبي به سرې منگولي جام ڪري
ستا عقا بي سترگي به بي گڏي په هوا ڪري
سل زره ڪوترې ڪه راغونڊي ڇوڪ پر بام ڪري
زراور اورڪي دهر غاٽول په تش ڪنڊول ڪي
ڪينوه جانانه چي ڏيوه ڏيوه ما بنام ڪري
بنگليه چي پر سپينه ٽنڊه و غزوي ڪونڇي
شرنگ شي مريدان ڏي توري لري له نيام ڪري
زره په صبرو ساته يو بنگلي خوبه راشي
هسي نه چي غم يي ڏنيا درنه تمام ڪري
مستي صوفيانه سنڊري مه وايه «ڪاروانه»
گوره په اتني او په گڏا به خاص و عام ڪري
۱۵/۵/۲۰۰۰ دنريزي ڪلي

غزل

ستا خبرې لکه تاندي مرغلرې
وايه ډيرې مې درباندي مرغلرې
دوطن د پيغلو غاړې دي بي هاره
تر بنو يې اويزاندي مرغلرې
پر غوتې شونډو دي گل دخندا غواړم
دعا گانې مې ځلاندي مرغلرې
لمبوزنه تر سر تير شه که يې غواړې
دخپو تر پښو دي لاندي مرغلرې
څوک دلر مانو ساحل ته راوتلی
دريابونه خپ څپاندي مرغلرې
په غربت کې دي شاعره غنا نغبنتي
ستا سندرې او ستا ساندي مرغلرې
پر گودر د کيميا گرو کاروان راغی
شني ويالې به شي بهاندي مرغلرې

خوست دنريزي کلي ۱۴ / ۵ / ۲۰۰۰

غزل

نیمه شپه ده وینس یم له یو چا سره غریبم
بیا می دسندرو له پاچا سره غریبم
ناست یم په خلوت کې یو ملنگ دزمانې یم
غلی غلی غلی له غو غا سره غریبم
نن می درته ډیری زاری وکړې خور انغلی
مه رآه ، سبا به زه له تا سره غریبم
خدای چې را کړه برخه دبنار یاره مه کړه رخه
خوار غریب او نښه یم له ښکلا سره غریبم
لاس می په حنخیر ترلی پښې په زولنو دي
ستا دشنو ښکړیو له شرنگا سره غریبم
لاړ شم درمندونه وي حوانان وي اتنونه
ډول سره غریبم له سُرنا سره غریبم
کت کت له خندا نه درته شنه شمه کاروانه
جام یمه زه جام یمه مینا سره غریبم

۲۰۰۰ / ۵ / ۲۳ پېښور

غزل

وطن د اور په سيند کې لامبي زلمي جنگ خوړلي
د کابل جان دنجونو مړي هم نهنگ خوړلي
غچ د شهيدې ليلا واخله منجور مجنونه
د گور چينجو هم ترې خوندي خوندي لونگ خوړلي
زما ياران گورئ د گل روانې ونې بنکاري
چا پر تهر غشي تومبلي چا پر خنگ خوړلي
نن خود سپينو تورو خرپ ته په ميدان ولاړ وو
هغه پرون چې وو دشنو بنگريو شرننگ خوړلي
تاندې نغمې د سريندي له وچ لرگي ورو
نتلي زرونه مو مطربه خدايږو زنگ خوړلي
هغه لشي لشي بانه داشنا نشته نشته
د مرگي ژرندي و مړې ډير دې غنمرنگ خوړلي
غزل يې وانه ورې چې عقل به دې وتمبوي
دې ليوني کاروان دی لپې لپې بنگ خوړلي

غزل

کله دا، او کله دارا کوي يار
عجيبه خوف ورجا را کوي يار
که دلمر غوندي دغره شاته پت هم شي
پر سپورمي واورې رنا کوي يار
چې دستور و په تسبو مي شيپي رني کري
سپينه خوله به خامخا را کوي يار
دخيپي غوندي له غيري نه مي تبتسي
ددرياب غوندي غوغا را کوي يار
سلامت دي وي ساقی مي دي ورجار شم
که به زهر که سومارا کوي يار
لپي لپي راته ژاري چې مي وژني
مرغلري خون بهارا کوي يار
دکاروان مسته غزله دروري شم
خه په مينه مينه تارا کوي يار

۵ / ۵ / ۱۹۹۹ پيښور

غزل

ستوري خاندې ستوري ژاړې خبرنه يم؟
دوې راځي؟ که ما ورغواړي خبرنه يم؟
ورځې شپې دي برگې سترگې؟ که پرانگاني؟
راته موسکا؟ که مې داړې خبرنه يم؟
چې زما دزړه دجام شراب يې نوش دي
پنيمان دي؟ او که وياړي خبرنه يم؟
زما زړه ماتوي دوی به چيرته اوسي؟
داغمو نه کور ويجاړي خبرنه يم؟
دامهين غزل به څوک وايي کاروانه؟
بلبلان؟ که سندرغاړي خبرنه يم؟

شنبه ۵/۵/۱۹۹۹ پيښور

غزل

ولې راته وایې چې لږ وار کوه وار څه معنی؟
کار د مینې کار دی له دې کار نه انکار څه معنی؟
لیچې په لاس را کره چې ولول څنې خورې وي پرې
شرنگ د بنګرو خوند کوي تش تار دستار څه معنی؟
ووايه د ژوند د فلسفې شاګرده ووايه
سر په اوږو څه معنی او سروې په دار څه معنی؟
غاړه کې مې لاس یوسه چې حس لري او روح لري
مړې مړې مر غلرې وړې پیلې په تار څه معنی؟
خلک پکې خدای لټوي ته ماشوم خبر هم نا
پوی به شې او لوی به شې چې سترګې دیار څه معنی؟
دا غریب سړی گورئ له غرونو پرون راغی، نن
دومره جگ بر جونه د سندرو د بنسار څه معنی؟

بنایي چي له دې بناغلي لويه بنکلا ورکه ده
دومره دبنکلا په لټون سترگي په لارڅه معنی؟
لاس دبنکاري څه وايي؟ اوزړه دغرڅي څه وايي
غواړمه يوه معنی لایه چي بنکار څه معنی؟
چوپ شمه که ووايم چي دنګه ياره تا بنسیم
خلک راته وايي چي «کاروانه» چنار څه معنی؟

غزل

پکي راتول مو دي تنکي تنکي الماس درنا
مونڙه تل وږي دي په دواږو سترگو پاس درنا
شپه څه بلا ده ، دوصل مخه نيولې نه شي
ستوري و ستوري ته ورو غځوي لاس درنا
دڅيږي خانگو کي به توري بلبکي اوږو
په تورو غرونو کي به تل گرځو په آس درنا
دشپو په څو ، کي شپه پلوي شول ير غل ته تيار
سترگي ورو برينسوه واغونده لباس درنا
ستا دکاروان په مخ کي بيا دتيارو زور ولاړ دي
ساقی تر مورگو پوري ډک راوړه گيلاس درنا

۱۲/۷/۲۰۰۰ پيښور

غزل

کلی لرو غر لرو دستور و دک اسمان لرو
شین دبو ډې ټال گوره نرې نرې باران لرو
بنکلیه لاس راواچوه تش لاسی یو بی برخې یو
روغ یو لیونی موکره تنی لرو گریوان لرو
راشه او خولی دگلابونو پکې وشینده
مونزه هم خبرې درنو او بو په شان لرو
داسې نه ده هم چې گنی وخت له ورکوو دیکه
زرونه لرو ، مینه کوو ، بڼه بنکلی جانان لرو
رابه شي ، پاچا به شي زمونږ دملنگی په زور
خدای لرو ، رسول لرو ، وطن لرو قرآن لرو

غزل

نه دچا اتل يمه او نه دچا ايديال يمه
يو غريب شاعر يمه او يو غريب ليكوال يمه
وخت و ، چې نږدې له تندي مړوې ما ډك جام دركړ
نه به يم ساقې خو دهماغه جام گلال يمه
سرې او بڼكې د بوري هوسۍ شنو او بو كې گورمه
ناست يم تر چنار لاندې نه قطب نه ابدال يمه
زړه مې پاس د زانې په وزر پورې تړلې دى
پام كوه ، د غشو واله ! زه هم دچا خيال يمه
خداى كه مهربان شي گوندي سره گلونه شنه كړمه
كبر نه مې وساتې دتورو خاورو سيال يمه
هو منم تش لاسى يم خو تا به ډك له گلو كړم
گله ! ماتې خانگې په ما و تره رومال يمه
زه داو بڼكو خا خكې ، پر نيم ژواندو پانو پروت بڼه يم
پښې دې پر تندي نه ږدمه ، نه دزني خال يمه

تاريمه تش تاريم ، په بيلتون پسي راوتی يم
تاو به دی تر غارې مرغلرې کړم وصال يم
ما د زړه خيرات کړی دی موسکه به راځي اخر
چاويل چې زه گنې د سپينې خولگۍ سوال يم
جاردې چې په سپين لاس دې په تورو کانو وويستم
شپه راغله ، بليرمه ، د سرو وينو مشال يم
صبر چې «کاروان» د بناپيرۍ ورغوی پرانيزي
کرنې کرنې پروت په کې دورکو نغو پال يم

۱۶ / ۷ / ۲۰۰۰

غزل

سپين دتورو ، ورور گنمه تور دسپينو ورور گنم
دواړه مې ددواړو سترگو سپين گنمه تور گنم
پام کوه ! دکفر په فتوی مې چې ونه مانحې
زه خو ميخانه خدايرو سکه دجومات خور:نم
وايمه گلپانې دي له اور نه لپه ډکه کرم
داسې شيبې هم راشي چې سره گلونه اور گنم
خېې دي که شپې دي له سبا دي سپين لاسونه ډک
نن سبا خو ژوند ايله دشنو بنگريو شور گنم
وايي راته دوه جمع دوه ووايه چې خوکيري
يم شاعر سړی وایم گلونه يې خلور گنم
لمر چې زرین سپر شي اودوینو ورینگی وړي
شنه زرغونه هم مینا توري غوندي منگور گنم
خرشه يې بنکاري برگی خرمه په بازار کې کره
خو دبرگی پرانگ اوس دزرينې هوسی کور گنم
نن مې په رنخوړو سترگو غلي ورکتلي دي
اوس خو په کاروان دنرگسي غزلي پور گنم

۵/ ۳ / ۱۹۹۸ پيښور

غزل

جنگ به يې وژلې وي ، دسترگو جنگ به راوړي
گورې به جنگي آسان ، د سولې رنگ به راوړي
شنه به يې له نال ناله په شپه اور اور کې شي
تېرو ، نه به شرنګ خيژي او مست اهنګ به راوړي
اوبنکې دخوښۍ به ځي له سترگو خپ چپاندي
غېر کې هره اوبنکه د زړه گوټي زنگ به راوړي
سره سره گلابونه به باروتو کې راشنه شي
گل به شي ، وړمې به شي ، نشې دبنګ به راوړي
زړه زما زيارت بويه دميني د ملنگ دی
بنکلي به رادرومي دبنکلا قلنگ به راوړي
سپين دنباپيری ورغوی پرانيزه کاروانه
شعر دې په خوشبو لمبوه تور لونګ به راوړي

۲ / ۷ / ۲۰۰۰

غزل

پرور کولارو گر ځومه خوری دنغمو
کاروان لرم تر ټولو ښه ملگری دنغمو
آشنا په خروارو راوړه تارونه درباب
ورواچوه ، ورواچوه بخری دنغمو
خنجر ددښمن مات شو دجنګي نیلي تر نال
په شنه سهار به چیغې کړي تنخری دنغمو
ترې ایستی له گوتمیو ډکو گوتو ده شرنګا
گودر کې لري ښه مات کودری دنغمو
په غیږ کې یې ځای یې نه گیدی گیدی غزل
په شرنګ چې لور ورواچوي لوگری دنغمو
بیګا څوک زمزمه په خوله پیلوځي وه په لاس
سهار پر خانګه ناست و سوز وری دنغمو
راپا خوه له خو ، نه دسندرو سمندر
کاروان په وچکالی کې تند غری دنغمو

۳۰ / ۷ / ۲۰۰۰ پېښور

غزل

دزاره چاودي ناتر سره ارمان رنگ لري ته
گومان حرام دی ، په ایمان دایمان رنگ لری ته
باران باران نظر خو ځکه ورومه پرتا
زما دغرونو ، ددرو ، دد امان رنگ لري ته
ملا لي سترگي دي دموسکو آيا تونو چيني
لکه بڼکه دطا ووس دقرآن رنگ لري ته
لکه دي زيږي زرغوني شوي رانيواي دي نه شم
خه شوخ دلمر ، مهين دنرم باران رنگ لري ته
زمونږ دصبر پر کشتيو دي غو غا راوسته
شين سمندريي آشنا خه دطوفان رنگ لري ته
په پښتو ژبه چي خوږي خوږي خبري کوي
تپه تپه شي دغزل درومان رنگ لري ته
دشيپي له ستورويي درواخلي تر نرگسه رسې
داسې په پته په اوبو کي روان رنگ لري ته
دسهار خوب يي که دنيمي شيپي غزل يي زما
زه ستا په رنگ رنگ يم کنه دکاروان رنگ لري ته؟

غزل

مړه شي مړه شي د تکرار له درده توري
نه مري نه مري دخمار له درده توري
د دوو سترگو د بيمار له درده توري
زاره چاود لکه انار له درده توري
دا حمد د شهيد غاښ له درده ډک دی
دا چې ډېر دي بي کرار له درده توري
قلقلې کوي د خيال په شنه آسمان کې
لکه زانې په کتار له درده توري
له سلگويي ډکوه چې سندرېخ شي
تش خومه شه د خپل يار له درده توري
بيا مې خيال ته شرنګيدلي اوبنان راغلل
بيا به پرې کاندې مهار له درده توري
بس خودا چې د بلبل سکني ورونه
ستا کاروانه سندرمار له درده توري

غزل

يو گام کيردي بل گام واخلي روان په ترنم
او شپه د سپوږمۍ شپه ده ځي کاروان په ترنم
ودان په ترنم دې کړ خالق ه داجهان
چې کله يې وخت راشي کړه يې وران په ترنم
کو ترې خولې په خولې شه په غومبر او په گدا
په شغ دې ځي په غرونو کې بازان په ترنم
گلونه به د سوبې وړي په غاړو کې اميل
راځي به د جانان جنګي آسان په ترنم
بادونه دي چې څاڅکي سره ولي يو پر بل
را وړي دې را وړي دې باران په ترنم
غونډۍ په گلو پټې دي درې درې دی غر
گلپانې په پنځو کې وړي مرغان په ترنم
دمينې په لمانځه کې به جانان شي را حضور
دبر کلي بلال کوي اذان په ترنم
را وړي به بڼا پيرۍ درته گلونه د الهام
بس بار به دې کاروانه وي او بڼان په ترنم

غزل

مه درومه يوازي پردي لاره غرخى بودى
ها غلته دلاري تر خنگ پرانگ نيولى خودى
دالشي لشي باهه دي بلي خواته يوسه
دلته په دي كلي كي دشنو غنمولودى
بريد كا پرتا، لاس كي دي مورېك دكمپيوتردى
خگ غورونه گر خوه دبرگي پيشو ميودى
دادژوندانه لوبه گهي او كه يي بايلي
گوره ليوني مين دنبكليو پرپلودى
يوبه دي سم وايي به سپورمي اخيستي اوردى
شپه شوه سوركي آس مي ودرولي پر كندودى
گورې او شكري دي سندرو ته ورگدي
بنكاري چي كاروانه دهندو دوكان دي گرودى

۳/۱/۲۰۰۰ پيښور

غزل

نه مې ساقي ليدلى نه مې ترينه جام اخيستی
ما خو دخپل صنم د سرو سترگو سلام اخيستی
خه ترابان بادونه بيا په بوربو کې کې راغلل
بيده بهرامه بيا يې شال دگل مکې اخيستی
بې مینې وخت پر مینې داسې قدغن ولگاوه
مجنون سنگسار شي چې يې تش وي په خوله لام اخيستی
خدايه گردې کاني په لاس را پر تندي يې ولم
خوک مې سهار په ولحه وړې چامې ما بنام اخيستی
هسې نه ويې نيسي بنکار د بنامار پاتې نه شي
دزړه په خرخ پسې مې چا دخنودام اخيستی
خداى خودې نه کوي ، زما دشاعر زړه خوچوي
چې بغدادى کو تروي تور کارغه له بام اخيستی
جانان خبر دى دکابل ددردلرنگه گلرنگ
خلک دې وايي چې غزل يې له باگرام اخيستی
داچې پرائزي نن دې خيال د بناپيريو تنی
کاروان د بنکلي او بن له او بنکونه الهام اخيستی

غزل

سهاره وينس يم بیده نه يم که رابولي مرغی
هغه دخدای په غزل مستې سندر بولي مرغی
کاشکې چې ستاسو په انگر کې یوه شنه ونه شم
لاندې ترې ټال وي ستا ، په سر کې یې را ټولي مرغی
دزړه پر کښت باندې یرغل راوړي فطرت د نغمو
دایې فطرت دی چې غنم خوري او یا شولي مرغی
په پنجره کې چې نغمې د آزادۍ غږوي
ستا دشاعر زړګي کاروانه دي همخولي مرغی

غزل

شعر خيله مست او بن دی خپل خبستن ته نه دی رام
یوسمندر شور دی ذره نه لری ارام
وینبوله مستی نه کری شپه یې دي خوړلي
ده دخپل خبستن د خیال په خوړي کې بادام
منډې وهی منډې د بنکلا په غرور غوکې
کله ترې په لاره پریوځي د روندبارد پیغام
ماته یې نټی د غلامی پرې یې مهار دی
هیڅ د اوښبانه په خوبه نه اخلي یو گام
یو ځل که د خپلې خوبې اوښې باندي چوشو
خدا یرو په ډانگونو که ترې پاڅوی بدن نام
ناز به باندي نه کوي خونیا زور سره بویه
شعر آغا باداری او شاعریې دی غلام
هیڅ یې پیدا نه کړه دی دور کې مستی تزی
سترگې یې گډیري لکه ډک د میو جام
زر شعرونه شنه شي د شاعر له یوه زړه نه
زر کو ترې والوځوي یو شاهین له بام

غزل

گپدی خنې موډل او یا قربان ته واچوئ
ورینمینی لونگی گرد سره میدان ته واچوئ
ترخي خبرې پریردئ کړي خوږې خبرې خوند
شکر د شنو طوطیانو شکر دان ته واچوئ
که گل نشته، امیل نشته، لاسونه خو مو شته
په مینه کې یې غاړې د جانان ته واچوئ
بښپرا ته دعا شوه د یوه بڼکلي کلیوال
د بڼار بڼکلیو وې ډال د غره کاروان واچوئ

سوال

ستا په لاس کې ټولې لارې

له ماور کې ټولې لارې

دد نيا له سترگو پټه

يوه لاره ماته راکړه

چې درگ په شان درزيرې

چې د زړه تل ته کوزيرې

غزل

چي تير کړی دې پرون دلري واری
مستانه رادرومه نن دبيري واری
گورئ ټول به پښتانه ډول ته گډیږي
مونږه تیر په بدرگه ددري واری
په چغار کې بلبلي دردونه نغاره
شنه طوطا! راغلي ستا شکري واری
خولگی راکړه مالونگ ژوولي دینه
ستا په څڼو کې زما دبيري واری
ما دخیال په قاف کې ډیرې شپې رنې کړې
پري واره به راځي دپري واری
خوږې رمې به دغزل دغزالانو
دښکلا دداسې وږي زمري واری
کاروان څه په شرنګیدلي قدم راغی
ښایي نن یې دغمو د وري واری

۲۳ / ۳ / ۲۰۰۰ پېښور

دعا

ډوډۍ دې مولا گرمه لره یخ گړي دې ډیر شه
شو دې مستې تر شاتو پورې زیر غوړي دې ډیر شه
داجم گودر په بنکلیو پاک لمنو پیغلو ډک شه
تورزن زلمي لښکر لښکر د بخت سړي دې ډیر شه
اصیل اصیل آسونه دې گلې گلې روان شه
چې ستن ترې خطا کیږي نه ټوپک بوړي ډیر شه
غنم ، جوار ، اوربشې ، لونگی مهینې وریجې
باغونه ، ځنگلونه ، گلان سره زیږي دې ډیر شه
نغري باندي دې باندي مه شه هیڅ دغم کتوه
چې خنډ شي میر خمن ته د منزل خوړي دې ډیر شه
دچم یوې نجلۍ ته «کاروان» داسې دعا وکړه
پریمانې دې چمبې چمبې او شنه بنگړي دې ډیر شه

۲۰۰۰ / ۱ / ۲۰ پېښور

غزل

هغه له شور نه ډکې گوتې نری نه شته نه شته
چمبې چمبې که شته دچم جینکی نه شته نه شته
شوي دبلبل دنعمو تاندې چينې وچې وچې
پر خې لمرونو دي خوړلي غوتې نه شته نه شته
دپرانگ پنجه راوینبوي، کبلي دژوند له خوبه
په تور ځنگل کې هم زرینه هوسی نه شته نه شته
له خیالي لاس نه مې دکب غوندې نغمه بنسویږي
شپې رنوم خو دالهام بناپیری نه شته نه شته
دزرگي نښه تور توپک ته په ورغوي کې وږم
خو بیا مې هم په برخه سپینه خولگی نه شته نه شته
دښو ستنې راوړه اوښکې زما ټک وهه پری
گریوان مې گوره په کې نیمه تنی نه شته نه شته
شوبلو نیولی دکیردو ځای په دښتو کې دی
تر شیرازی کوټرو سپینې کوچی نه شته نه شته
ستړی اوښبه یم خوب کې وینم دوریننمو کاروان
سرتنه سرگړي کړم سرویردی شری نه شته نه شته

غزل

هغه افغان گل يې چې گاجين به مسلمان کړې
هند به مسلمان کاندې او چين به مسلمان کړې
ستا خوږې خبرې کرامات لري شکرې
جار دېشمه بنکلي نازنين به مسلمان کړې
تورې برگې سترگې دې دستور و ډکې شپې دي
نازدي که لږ وينې شي تور او سپين به مسلمان کړې
زرکې او کوتري خودهسې هم ملگرې
باز به دې غلام شي او شاهين به مسلمان شي
تور کمر دتور کفر به طور غوندي رناکرې
شنه لمبه شه وچ که وي راشين په مسلمان کړې
بنه له درده وژاره چې او بنکې دې الماس شي
تاوتر سپينو غارو لونگين به مسلمان کړې
گورې به کاروان دمريدانو به دې مل شي
ډير له شعر منکر ، ملحد ، بې دين به مسلمان شي

۷/۱۲/۱۹۹۸ پيښور

غزل

وچکالي راغله او برنگه شته که نشته
مرو ، دژوند په شاني دنگه شته که نشته
چي بي لفظ و بادام زري ، خندا نقل
هغه شوخه ، هغه شنگه شته که نه شته
باد شاهي دزره مي بيا بي شه نشاه شوه
تاسي وگوري ! ملنگه شته که نشته
پرتهر لاره دماتو مرد کيو
کومه لاره تر لونگه شته که نه شته
چي تر سولي سپينه خوله په خدا را کړي
په ژراستري له جنگه شته که نشته
چي کاروان بي دسندرو بنا پيري کړي
خوک تور سترگي غم رنگه شته که نه شته

۱۹۹۸ پيښور

غزل

بت جوړوم بت ماتوم ياره دا هنر لرم
زه دزړه په کور کې له خليل سره آزر لرم
کله د چندن ونه شم کله هم بنامار شمه
شنه طوطيان که راشي بې شکر نه يم شکر لرم
دنگو دنگو خو کو ته جنډې جنډې د سوبې وړم
گوبنې پاتې نه يمه د سرو گلو لښکر لرم
سین د مرو او بویم خو چې سپین مخونه مينځمه
شورشمه غوغا شم ډکې لپې د گوهر لرم
سپينه خولگۍ را سپينه کو تره سپينه سوله ده
شین دزړه شهباز په جنگ کې ژوبل او ژور لرم
سپين دستورو مېخ مېخ مې د شپې پر تا بوت بيا وهي
سپين کفن سهار لرم، زيرې شهيد دلمر لرم

سوي پتنگان مې دلمبو دورو، وړي دي
پوخ په هديرو کي مې دبلو شمعو کرلم
فصل دنکريزو مې داوسپني رلي وهي
غوڅ دخپل ماشوم ارمان لاسونه په خنجرلم
ما ورته کاروان داوونکو پرځي، پرځي، پرځي که
گل به شم جانان مې دکلونو پيغمبرلم

غزل

منصور چي ڇني ڇنڊو هي دستار و غور ڇوي
په يوه چيغه به سل زره كفار و غور ڇوي
سيلي دميني راغلي بر بو کي دميني هم
له شيخ نه به دخامو خبنتو بنار و غور ڇوي
غم مه کوه ژوندي په وي ټپي دملالي
شني ټکي که آسمان پريکه زار و غور ڇوي
دا ستر انځور گرو گوري کاني کوي که نه؟
په سرو مالو سترگو کي خمار و غور ڇوي
درند تڙي نظر پرواگو پام لره لږ ډير
خولي د سپين ساقبي پر سره رخسار و غور ڇوي
« کاروانه » غزل بوله که دې توري شول تمام
له غارو نه به نجوني درته هار و غور ڇوي

غزل

درې واړه پر ما گران دي اول يار زما د کلي
چنار زما د کلي او کوکنار زما د کلي
پسري لري تُوري دهُما دوزر سيوري
تکري زما د کلي او دستار زما د کلي
حجرې موله جرگه — له مرکونه تشې مه شه
گودر ته جونسي درومي په کتار زما د کلي
په ډول په گداگانو مرور ياران پخلا کړي
رباب زما د کلي او ستار زما د کلي
ها پوري د غره سرته حنخير خپور گلونه خيژي
شاي د چي په ولجه به شي بهار زما د کلي
شپونکي زما د کلي بويه کشر اسرافيل دي
دنیا ته به مـحشر خي وار په وار زما د کلي
درياب کي د سندر و به خپي خپي شي
تپي تپي تپي په يکه زار زما د کلي
ترې ستوري په نيزه کي د غزل کاروانه راوړه
سپور مي به خامخا درنبيي لار زما کلي

غزل

خدای په کي بنکاري له هنداري جوړدي دالاسونه
له خپلو اوبنکونه يې ډک دي ددعا لاسونه
شه کشمالي شمال يې ستا د مستو خنور اوړ
نرگس له شرمه په اوبو کي وهي بيا لاسونه
ظالم پاچا کړی اعلان دی چې بس ټول غوڅوي
که بيا چمبوته غځيدلي وو دچالاسونه
د اوبو تری نه يم بلې تندي واخيستمه
بنکاري اوبو کي سپيني توري د ليلا لاسونه
د نبت تر خنو کي د شپي، زريني ږمنځي وهي
سپوږمي په پوره واخلي له ستورو درنا لاسونه
تش لاس به ولې يم کاروان غزل په لاس کي لرم
ما هم د چاپه مخ کي بنکل دي د مولا لاسونه

د نثار صيب دمه ځاي ۱۷/۶/۱۹۹۸

غزل

منم په هرڅه کې احتياط منمه
خويو په مينه کې افراط منمه
خم له مجنون سره مسلات کومه
نه د سقراط نه د بقراط منمه
تا سره هره جامه بڼه بنکار يري
دا هنر کله د خياط منمه
کاروان که ومري سکې هم نه لري
خوږې سندرې يې په سقاط منمه

غزل

شيې چې زلفې نه شوې مخ د سپين سهار خطا کا
تور کفار خو لاره د مکې د بناار خطا کا
غشي په برم ورکړه چې بنکاري ته موسکه نه شي
تاودی له کوترې نه چې سرد مار خطا کا
شيخ که د رباب په شرننگ کې بنکلي آشنا وليد
ډيری به يې گوتې د تسبو له تار خطا که
خوب وينمه لمر پلې په شنو دروکې گرخي
لال د بدخشان به له خولې شين بنا مار خطا کا
ستا د رنجو او بنکې يې لفظو نه د غزل دي
ستا شاعر طوطي شو شکري چغار خطا کا
لرېمه شه تور سترگي دا د سپينو ورځو ستوري
ډېر شه ډېره مخي چې له شپونه وار خطا کا
راوله کاروان گلونه راوله سپر ليه !
پريږده چې له مستو لارويو لار خطا کا

غزل

يو خو بنكلي رندان به ميخاني ته راولو
لنكر گلان به للمي زماني ته راولو
ما زره ستاد و عدو د لاسه شين راوري دي
ستا سپينه خولگكي به بهاني ته راولو
شپه راغله حئي وزري درنا ورواغونندو
ديوه به وزر سوي پرواني ته راولو
يادي پري مي نن بيا د نيزه بازو نجونو جنگ
د چا ملالي سترگي ياراني ته راولو
ديوان به راگوزار كړو د تخت له سلېمان
رښتيني بنا پېري به افساني ته راولو
جندي د سخي جان به مي جانان وړپوي
سرتېري ملنگان به نذراني ته راولو
چې پري كړي د مغلو د بتانو كپري
پښتون د ازرزوي به بتخاني ته راولو
د غرونو، د ځنگلونو دي گها ته شوي زړه
كاروان "به يوي مستي تراني ته راولو"

غزل

د بدرنگی له سیند او باسو د سندرو بپړی
الله لاهو مه کړې د بنکلو مساپرو بپړی
د خو کیردیو او یو خو دانو خورما په بدل
لاړې عربو ته د لمنخو، د نښترو بپړی
مور ته رادرومي الوتکې له مارانو ډکې
له مور نه درومي د نرگسو نیلوفرو بپړی
د آشنا سترگې شوې د تورو گربتانو خالي
زمور لپمې د سپینو اوبنکو د کوترو بپړی
مور د تیارو د جزیرو په غېږ کې ژوند تپرو
له مور نه وړې ده رنډا د ستمگرو بپړی
مور ته زخمونه د خيگر د سترگو اوبنکې پاتې
پاریس ته ځي د زمرو د لاجورو بپړی
مور د شهیدي خور تکرې کړ د جونگرې پرده
لوتمارو باردي د رخامو د مرمرو بپړی
په هر غزل کې یې رنگونه جادوگر جادوگر
کاروان ولجه کړله د خیال د جادوگرو بپړی

غزل

زمونږ د اوبنکو مرغلرې گوندې آب نه لري
د وخت خندانه زده که سوال ته مو ځواب نه لري؟
پر ما ين ختلي دُرځو ورکه بسو گې وديږي
د آدم لاس په جنگ کې پزې تاب د رباب نه لري
اوس مونږ په زړونو کې سجدي کوو لمونځونه لري
جومات مو ويشتی الوتکو او محراب نه لري
د جنگ چينجو يې د سرتولي پانې وخورلې
په حافظه کې مو تاريخ د سولي باب نه لري
پر مونږ راوړي دپولادو او داوړ له اسمان
گنې شينکې آسمان دا وسپنې شهاب نه لري
چې دنظر پرسکو ووهې تپاېې د موسکا
هی ددين پر با جهی شه هيخ ضراب نه لري
د رستم زړه غواړي کاروانه شعر خه ټوکې نه دي
پر دې سرکشه رخس دې پام لره رکاب نه لري

۱۳۷۶ د لړم مياشت پيښور

غزل

و گوره او نښه را وړې بار د گلابونو د ب
خوب وینم، بلبله وایې وار د گلابونو د ی
غرونو ته سو ما ختلي کلي ته نر گس روان
بس باچا گلاب دی او ټول ښار د گلابونو د ی
تللی هغه وخت چې تار دیم یې و تر خانگوت او
وایې له ژوندون سره اوس تار د گلابونو د ی
راغله بلبله که پر هندارو یې وزر موشل
خان به په کې گوري پرې غبار د گلابونو د ی
خوا کې یې راشین شو تر کړی یې خانگې خانگې تاو
دار که خونړی و خونن یار د گلابونو د ی
دواړه په لانجه وو خو شاعر یې شو تر منځه برید
شپه د سپینو ستورو شوه د سهار د گلابونو د ی
وگورئ کاروان ته له نغمونو نه یې وږمې راغلي
داسې شاعر نه دي عطار د گلابونو د ی

۱۵ / ۱۰ / ۲۰۰۰ پېښور